

ŽÁR TĚLA A OHNĚ

SVĚTLO

V

PLAMENI

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Světlo v plameni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová

Světlo v plameni – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SVĚTLO
V
PLAMENI

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Přeložila Kateřina Hejnová

FRAGMENT

A Light in the Flame
A Flesh and Fire Novel
By Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

A LIGHT IN THE FLAME copyright © 2022 by Jennifer L. Armentrout
Illustrations © by Hang Le
Translation © Kateřina Hejnová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6568-7
ISBN e-knihy 978-80-253-6592-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6593-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6591-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Tobě, čtenáři.
Bez tebe by nic z toho nebylo možné.
Děkuji Ti.*

Poděkování

Za každou knihou stojí tým lidí, kteří ji pomohli zrealizovat. Děkuji nakladatelství Blue Box Press – Liz Berryové, Jillian Steinové, M. J. Roseové, Chelle Olsonové, Kim Guidrozové, Jessica Saundersové a skvělému týmu redaktorů a editorů. Ráda bych také poděkovala úžasnému týmu Social Butterfly. A Michaelu Perlmanovi a celému týmu v nakladatelství S&S za podporu a poskytnutí odborných znalostí v oblasti distribuce vázaných knih. Také designérce Hang Le za její neuvěřitelný talent; mým agentům Kevan Lyonové a Taryn Fagernessové; mé asistentce Malisse Coyové; vedoucí obchodu Jen Fisherové; a mozku, který stojí nejen za ApollyConem, Steph Brownové. Dík patří také moderátorkám JLAnders, Vonettě Youngové a Moně Awadové. Děkuji vám všem za to, že tvoříte ten nejúžasnější a nejpodpůrnější tým, jaký si autor může přát, že se staráte o to, aby se mé knihy četly po celém světě, tvoříte merch a pomáháte mi se zápletkami a mnohým dalším.

Dále musím poděkovat těm, díky kterým jsem si udržela zdravou mysl, ať už proto, že mi pomáhali vymotat se z dějových slepých uliček, nebo mě dokázali rozesmát, byli mi inspirací, anebo mě tahali z problémů – A. K. Tuckerové, Kristen Ashleyové, J. R. Wardové, Sarah J. Maasové a Brigid Kemmererové (jednou budu schopná vyslovit vaše příjmení, aniž bych je musela číst). Také Kayleigh Goreové za to, že je vždy ochotná přečíst si některou z kapitol, aniž by znala kontext, Stevovi

Berrymu za jeho příběhy, Andree Joanové, Stacey Morganové, Margo Lipschultzové a mnoha dalším.

Velký dík patří komunitě JLAanders za to, jak zábavný a často i vtipný prostor k odpočinku vytváří. A týmu ARC za upřímné recenze a podporu.

A co je nejdůležitější, nic z toho by nebylo možné nebýt vás, čtenářů. Doufám, že víte, jak moc pro mě znamená.

MUSEUM

PROPAST

ÚDOLÍ

ASFODELSKÉ SLOUPY

RUDÁ ŘEKA

UMIRAJÍCÍ LES

VATHI

RUDÝ LES

MĚSTO LÉTHE

ZEMĚ STÍNŮ

ČERNÝ ZÁLIV

HAIÐŮV DŮM

Z

S

V

J

THYIJSKÉ PLÁNĚ

SIRTA

KITHREIA

HORA
IOTHO

SOUOSTROVÍ
CALIASTA

TRITONOVY OSTROVY

AIOSINY STROMY

DAIOS

CORŮV PALÁC

1

To ty jsi dědic zemí i moří, nebes i říší. Královna místo krále. Jsi prvotní bohyně života,“ pronesl Nyktos – požehnaný strážce duší a prvotní bůh obyčejných lidí a konců – chraplavým hlasem. Jeho rty, kterými mi na kůži šeptal svůdná slovíčka a zároveň uměl říct chladnokrevnou, krutou pravdu, se nyní pootevřely. Široké stříbrné oči, v nichž se míhaly paprsky zářivého éteru – esence bohů –, se upřely do mých. Ostré linie jeho vysokých, širokých lícních kostí, dokonale rovného nosu a vyrýsované čelisti zjemňovalo cosi jako obdiv a úžas.

Klesl na jedno koleno, levou pěst položil na podlahu trůnního sálu, pravou si přiložil na hrud' a na bronzové tváře mu dopadly vlnité hnědé vlasy s rudými odlesky.

Nyktos se mi *klaněl*.

Couvla jsem o krok dozadu. „Co to děláš?“

„Prvotní bůh života je nejmocnější bytostí ve všech říších a stojí nad všemi ostatními prvotními a bohy,“ pronesl sir Holand. Nebyl už rytířem lasanijské královské stráže, za kterého jsem ho kdysi měla, ani obyčejným smrtelníkem. Byl jedním z Arae – skutečnou, bohem zapomenutou *sudičkou*, ani bohem, ani smrtelníkem. Arae neboli sudičky viděly do minulosti, přítomnosti i budoucnosti všech a nebyly vázány k žádnému dvoru prvotních bohů.

Sudičky naháněly strach úplně stejně jako prvotní a já bych přitom ani nedokázala spočítat, kolikrát za svůj život jsem ho nakopla.

„Projevuje ti úctu, kterou si zasloužíš, Sero,“ dodal Holand, zatímco já jsem dál upřeně sledovala Nykta.

„Ale já nejsem prvotní bohyně života,“ pojmenovala jsem, co bylo zřejmé.

„Nosíš v sobě jediné pravé jiskry života,“ řekl Nyktos a z jeho hlubokého, tichého hlasu mi přeběhl mráz po zádech. „Ve všech ohledech *jsi* prvotní bohyně života.“

„Říká pravdu.“ Bohyně Penellaphe popošla blíž a stanula pod otevřeným stropem. Hvězdami posetá obloha vrhala na její teplou, světle hnědou pleť jemnou záři. „Popírání faktů je teď luxus, který si nemůžeme dovolit.“

„Ale já jsem jen obyčejná smrtelnice...“ Nyktos se mi nepřestával *klanět* a já začínala mít pocit, že mám v plicích malé dírky, kterými uniká vzduch. „Můžeš se prosím postavit nebo posadit? Cokoli jiného než klečet? Dost mě to vyvádí z míry.“

Nyktos zvedl hlavu a několik pramenů vlasů mu opět dopadlo na tvář. „*Jsi pravou* prvotní bohyně života, stejně jako byl můj otec. Jak řekl Holand, je to projev úcty.“

„Jenomže já si to nezaslou-“ Zastavila jsem se. Srdce mi bušilo a hrudník se mi svíral. Éter v jeho očích se zklidnil. „Můžeš to prostě nedělat? Prosím.“

Prvotní bůh se rychle zvedl a úponky esence v jeho očích se rozzářily tak, že pohled na ně téměř bolel. Tyčil se nade mnou a svým pohledem jako by odlupoval jednotlivé vrstvy mé bytosti, nahlížel do mého nitra a... *vnímal*, co cítím.

Ztuhla jsem, kůže mě začala pálit a píchat. „Opovaž se číst mi emoce.“

Nyktos povytáhl tmavé obočí. „Tvůj obviňující tón není na místě.“

„A svojí reakcí *jsi* jasně prokázal vinu,“ opáčila jsem. Penellaphe vy-třeštila oči.

„Ne.“ Jeho hlas byl tišší, ale stále ve mně rezonoval jako hrom. „Ne-prokázal.“

„Tak to nedělej,“ vyhrkla jsem. „Je to neslušné.“

Nyktos pootevřel ústa, nejspíš aby mě upozornil, že já jsem ta poslední, co by měla mluvit o tom, co je a není slušné.

„Nikdy jsi nebyla obyčejná smrtelnice, Serafeno.“ Holand plynule vstoupil do hovoru, stejně jako to udělal v minulosti už bezpočtukrát, kdykoli jsem plácala nesmysly. „Dáváš všem šanci na budoucnost.“

Něco podobného tvrdil už dříve během výcviku, teď to však mělo úplně jiný význam. „Ale vždyť jsem ještě neprošla proměnou a říkal jsi, že až pak...“ Zavřela jsem oči a větu nedokončila.

Všichni věděli, co jsem chtěla říct.

Nadechnout. Mé smrtelné tělo ani mysl by nedokázaly ustát sílu jisker po povznesení. Šance na přežití prakticky neexistovala. *Zatajit dech.* Protože bylo zapotřebí krve prvotního, kterému jedna z jisker života patřila, a čisté vůle poháněné *láskou.*

Láskou prvotního boha, kterého jsem celý život plánovala zabít. Bylo úplně jedno, že jsem to považovala za jediný způsob, jak zachránit své království.

Z celé té ironie se mi chtělo smát, jen kdybych nestála na pokračí smrti. Za necelých pět měsíců a ještě před dovršením jednadvaceti let pravděpodobně zemřu a poslední opravdové jiskry života si odnesu s sebou. Říše smrtelníků tím bude dotčena jako první a nejvíce. Nakonec se Hniloba rozšíří i za hranice Země stínů a zasáhne celé Iliseum.

Vydechovala jsem dlouze a pomalu, přesně tak, jak mě to Holand naučil před mnoha lety, kdykoli se mi všechno zdálo příliš trýznivé, příliš veliké, a tíha toho všeho mi znemožňovala dýchat. Moje blížící se smrt nebyla žádnou novinkou. Vždycky jsem o tom věděla. Ať už bych při naplňování svého poslání selhala, nebo uspěla, tak či tak jsem měla zemřít.

Tentokrát to však bylo jiné.

Konečně jsem poznala, jaké to je nebýt jen prostředkem k dosažení cíle, zbraní, která se po použití odhodí. Zakusila jsem *opravdovost.*

Konečně jsem se cítila jako hotový člověk, nikoli jako přízrak nasáklý krví. Lhářka a zrůda schopná zabít bez větších výčitek svědomí.

Pod tím vším se schovávalo mé skutečné já a Nyktos ho teď znal také. Tuhle – ani žádnou jinou – pravdu už nebylo možné dál skrývat.

V plicích mě začalo pálit a v koutcích očí se roztančily drobné záblesky světla. Dechová cvičení nezabírala. Do rukou se mi vkradl třes a v hrudi se rozprostřela panika. Nemohla jsem dýchat...

Na tváři jsem ucítila konečky něčích prstů. Byly *teplé*. Otevřela jsem oči a pohlédla přímo do obličeje, který byl poskládaný tak dokonale, až bylo s podivem, že jsem hned při prvním setkání nepoznala, že je víc než bůh. Jeho dotek mě vyděsil nejen proto, že byl hřejivý, a nikoli tak šokujícím způsobem studený jako předtím, než do sebe nabral mou krev, ale i proto, že jsem na *doteky* stále ještě nebyla zvyklá. Nevěděla jsem, jestli vůbec někdy budu, protože bylo vzácné, aby si někdo dovolil se mě dotknout.

On ale ano. I po tom všem se *mě* Nyktos dotkl.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tichým hlasem.

Můj jazyk byl těžký a úplně nepoužitelný, a ani v nejmenším za to nemohl můj stažený hrudník, jako spíš jeho zájem. Nestála jsem o něj. Teď ne. Nebylo to správné z tolika různých důvodů.

Nyktos přistoupil ještě blíž a sklonil hlavu, takže se jeho rty ocitly jen pár centimetrů od mých. Položil mi dlaň, která se chvěla, na krk. Palcem jemně stiskl moji divoce pulzující tepnu. Naklonil mi hlavu, jako by naše ústa připravoval k polibku – stejně jako ve své pracovně před schůzkou s Holandem a Penellaphe. Nic takového se však už nemělo stát. Sám to řekl.

„Nadechni se,“ zašeptal.

Bylo to, jako by přinutil samotný vzduch, aby vstoupil do mého těla, a chutnal citrusově jako on. Záblesky světla se rozptýlily a mé plíce se rozšířily nádechem. Přešel palcem po tepně, která se teď rozbušila z úplně jiných důvodů. Ruce se mi dál třásly. Stál tak blízko, že nešlo zastavit příval vzpomínek – doteky jeho úst na mém krku a jeho rukou na mé

nahé kůži. Vzrušující požitek vyvolaný jeho kousnutím, když se ze mě krmil. Jeho pohyby ve *mně*, které přinášely rozkoš, na niž se nezapomíná a která mě hrála v krvi i teď.

Byla jsem Nyktova *první*.

A on... on měl být mým *posledním*, ať už se od této chvíle stane cokoli.

Smutek, který se do mě vplížil, mi zchladil rozžhavenou krev, usadil se v hrudi a zatížil ji jinak, silněji. Minimálně jsem už neměla pocit, že nemůžu popadnout dech.

„Někdy jí dělá problém zpomalit tlukot srdce a dýchat,“ pronesl Holland tiše – a neužitečně.

„Všiml jsem si.“ Nyktův palec pokračoval v lehoučkých pohybech a já se nahrbila. Nejspíš myslel na... jen bohové věděli na co.

Nechtěla jsem to vědět.

S červenými tvářemi jsem ustoupila od Nyktova doteku a narazila na kraj stupínku. Jeho ruka se několik vteřin vznášela ve vzduchu a pak stočil prsty dovnitř dlaně. Spustil ruku k tělu a já se otočila k vyvýšenému pódiu. Soustředila jsem se na trůny vytesané z obrovských kusů stínového kamene, které byly tak krásné, až naháněly strach. Opěradlo každého z nich mělo tvar velkých, doširoka otevřených křídel, která se na koncích dotýkala a spojovala se v jedno. Otřela jsem si vlhké dlaně do kalhot, na nichž byly zaschlé skvrny od krve.

„Víte jistě, že nikdo jiný o tom, co je zač, neví?“ zeptal se Nyktos.

„Kromě tvého otce? Embris ví o proctví,“ odpověděla Penellape a mínila tím prvotního boha moudrosti, věrnosti a povinnosti. Vzpaatovala jsem se a obrátila se k nim čelem. Bylo to příliš důležité, nemohla jsem si dovolit poddat se svému mini zhroucení a neposlouchat. „Kolis taky. Ani jeden z nich však neví víc.“

Při zmínce o prvotním bohu Kolisovi, kterého všichni smrtelníci – včetně mě – odedávna považovali za prvotního boha života a Krále bohů, se Nyktovi v očích znovu rozvířil éter. Kolis byl totiž ve *skutečnosti* prvotním bohem smrti. Napichoval bohy na kůly podél Valu, který obklopoval Haidův dům, jen aby Nyktovi ukázal, že veškerý život lze

snadno uhasit – nebo jsem to alespoň předpokládala. A byla to logická domněnka. Nyktův otec Eythos byl pravým prvotním bohem života a Kolis mu jiskry ukradl.

Přemýšlela jsem o proroctví, které nám sdělila Penellaphe, a bojovala jsem s třesem celého těla. Ta část o zoufalství zlatých korun mohla souviset s mým předkem králem Roderickem a dohodou, kterou uzavřel a která to vše odstartovala. Proroctví však jen odrazilo možnosti a ty byly... „Proroctví jsou úplně k hovnu,“ zamumlala jsem nahlas.

Penellaphe ke mně otočila hlavu a povytáhla obočí.

Ušklíbala jsem se. „Omlouvám se. Vyznělo to hůř, než jsem zamýšlela.“

„Zajímalo by mě, jak přesně jsi to zamýšlela,“ prohodil Nyktos. Střelila jsem po něm úsečným pohledem. „Nicméně ne že bych byl proti.“

Přestala jsem na něj hledět, jako bych ho chtěla probodnout.

„Chápu vás,“ řekla Penellaphe se zadumaným výrazem. „Proroctví mohou být matoucí, dokonce i pro ty, kterým jsou předávána. Navíc občas známe jen kousky – začátek nebo konec, zatímco prostředek zná někdo jiný a naopak. Některá vidění se však skutečně naplnila, a to jak v Iliseu, tak v říši smrtelníků. Od doby, co padli bohové věštby a zemřela poslední z věštkyň, je to těžko dohledatelné.“

„Bohové věštby?“ O věstcích, vzácných smrtelnících, kteří žili dávno před mým narozením a uměli komunikovat přímo s bohy, aniž by je museli vyvolávat, jsem už slyšela.

„Byli to bohové, kteří dokázali vidět to, co bylo ostatním skryto – jejich pravdy – jak minulé, tak budoucí,“ vysvětlovala Penellaphe. „Žili na hoře Lotho a sloužili na Embrisově dvoře. Věstci k nim promlouvali a byli to jediní bohové, které sudičky skutečně vítaly.“

„Nebyli jediní,“ opravil ji Holand tiše.

Penellaphin světlý ruměncem mě na chvíli rozptýlil, bylo očividné, že nevíme všechno.

„Penellaphina matka byla bohyní věštby,“ pokračoval Holand. „Proto měla ta vidění. Pouze tito bohové a věstci mohli přijímat vidění prastarých – prvních prvotních.“

„Další její schopnosti jsem nezdědila – například schopnost vidět, co je skryté nebo známé,“ doplnila ho Penellaphe. „Neměla jsem ani žádná další vidění.“

„Následky Kolisova počínání a krádeže jisker života byly dalekosáhlé. V rázové energetické vlně zahynuly stovky bohů,“ vysvětlil Nyktos. „Nejvíce to odnesli právě bohové věštby. Všichni byli zničeni a žádný další smrtelník se už věštcem nenarodil.“

Do Penellaphina výrazu se vkradl smutek. „A tím jsme přišli o jakákoli další vidění, která se prastarým zdála a která možná znali jen oni.“

„Zdála?“ pozvedla jsem obočí.

„Proroctví nejsou ničím jiným než sny prastarých,“ vysvětlila.

Semkla jsem rty. Většina prastarých, nejstarších prvotních, odešla do Arkádie. „Aha. Netušila jsem, že jsou proroctví sny.“

„Nemyslím si, že to Seře pomůže změnit na ně názor,“ pronesl Holland skepticky.

Nyktos se suše zasmál.

„Ne, myslím, že ne.“ Penellaphe se usmála, ale její úsměv se rychle vytratil. „Spousta bohů a smrtelníků se narodila, aniž by slyšela nebo viděla být jen jediné proroctví, ale kdysi to bylo mnohem běžnější.“

„A to tvoje vidění?“ zeptala jsem se. „Víš, kterému prastarému se zdálo?“ Zavrtěla hlavou. „To ti, kdo je přijímají, nevědí.“

Jistěže ne. Na druhou stranu na tom až tak nezáleželo, protože prastaří vstoupili do Arkádie už před dávnými věky. „Proroctví stranou, povznesla jsem Bele, když jsem ji přivedla zpět k životu.“ Bele nebyla prvotní bohyně – minimálně ne technicky. Její hnědé oči se změnily ve stříbrné, jaké mívali prvotní, a třebaže měli bohové tady v Zemi stínů za to, že bude nyní mocnější, nikdo nevěděl, co to přesně znamená. „Bylo to cítit, že?“

„Ano,“ přitakala Penellaphe. „Ne tak silně, jako když vstoupí prvotní do Arkádie a sudičky povolají jiného, aby zaujal jeho místo, ale všichni bohové i prvotní cítili změnu energie. Zvláště Hanan.“ Znepokojeně svrátila obočí. Hanan byl prvotním bohem lovu a božské spravedlnosti

a dohlížel na dvůr, do něhož se Bele narodila. „Dojde mu, že někdo jiný dosáhl moci, která by ho mohla ohrozit.“

„S tím se ale nedá nic dělat.“ Nyktos založil ruce na prsou.

„Ne,“ souhlasila Penellaphe tiše. „To nedá.“

„O tom, že jsi povznesla Bele, vědí jen ti, kdo byli u toho, když jsi ji přivedla zpět.“ Nyktos se na mě podíval. „Ani Hanan, ani nikdo jiný z prvotních neví, že můj otec vložil jiskry života do rodu Mierelů.“

Do žaludku mě udeřila vzpomínka na ještě větší šok a ránu, která mi byla uštědřena. Netušila jsem, jak se smířit s faktem, že jsem prožila nespočet životů, které si nepamatuji. Že jsem byla Sotorií, objektem Kolisovy lásky – jeho *posedlosti* – a začátkem toho všeho.

Odjakživa jsem měla za to, že příběh o smrtelné dívce, která se při pohledu na bytost z Ilisea tak vyděsila, že se zřítila ze Skály zármutku, není ničím jiným než bizarní legendou. Netušila jsem, že ta dívka byla skutečná. A Kolis tím, kdo ji tak vyděsil.

Jak jsem mohla být *ona*? Před nikým a ničím jsem nikdy neutekla – no, kromě hadů. Ale jsem bojovnice. A taky...

„*Jsi bojovnice, Serafeno,*“ řekl kdysi Holand. „*Vždycky jsi byla. Stejně jako se jí stala ona.*“

Pro lásku boží.

Přitiskla jsem si prsty ke spánkům. Věděla jsem, že Eythos a Kéla, prvotní bohyně znovuzrození, udělali, co považovali za nejlepší. Zachytili Sotoriinu duši, než stačila přejít do Údolí, a zabránili tak Kolisovi, aby ji přivedl zpět k životu. Jejich počínání spustilo cyklus znovuzrození, který skončil *mým* narozením. Mně to však přišlo jen jako další akt násilí. Další volba, o kterou ji připravili. Ne mě. Možná máme stejnou duši, ale já jsem nebyla ona. Byla jsem...

Nebýt té jiskry života, kterou v sobě nosíš, byla bys jenom prázdná nádoba.

Nyktova slova byla krutá, ale pravdivá. Od narození jsem nebyla nic víc než bílé plátno připravené stát se čímkoli, co by si prvotní bůh smrti přál nebo co moje matka uznala za vhodné.

Usedla jsem na okraj stupínku a bojovala s tísní, která se mi opět vrátila do hrudi. „Není to tak dávno, co jsem Kolise viděla.“

Nyktos trhl hlavou svým směrem.

Odkašlala jsem si a nemohla si vzpomenout, jestli jsem mu o tom už říkala, nebo ne. „Byla jsem v davu přihlížejících, když Kolis dorazil do Chrámu slunce na rituál. Stála jsem úplně vzadu a měla jsem zakrytý obličej, ale přísahám, že se díval přímo na mě.“ Přinutila jsem se polknout. „Copak i vypadám jako ona? Jako Sotorie?“

Penellaphe pozvedla dlaň k límci svých šedých šatů. „Kdyby tě Kolis zahlédl a vypadala bys jako Sotorie, hned by tě odtamtud vzal.“

Do sálu náhle vstoupil chlad, který mrazil až do morku kostí, a můj přerývaný výdech za sebou zanechal mlhavý obláček. Pohlédla jsem na Nykta.

Jeho kůže zprůsvitněla a odkryla hluboké temné stíny, které připomínaly jeho pravou podobu. Jeho kůže byla kaleidoskopem pŕlnoci a měsíčního světla a jeho křídla se podobala těm drakením, akorát byla tvořena pevným – a mocným – éterem.

Zdálo se, jako by se chystal znovu proměnit v prvotního. „Sotorie mu nikdy nepatřila a nepatří mu ani Serafena.“

Serafena.

Spočítala bych na prstech jedné ruky, kolikrát mě někdo oslovil celým jménem, a nikdo to nikdy neudělal tak jako on. Jako modlitbu a zúčtování zároveň.

„Nevím, jak Sotorie vypadala,“ řekl Holand po chvíli. „Nitky jejího osudu jsem začal rozplétat až poté, co se Eythos přišel zeptat, co – pokud vůbec něco – se dá dělat se zradou jeho bratra. Víím jen, že při každém znovuzrození vypadala jinak. Je ale možné, že v tobě Kolis vycítil stopy éteru a napadlo ho, že jsi potomkem smrtelníka a boha – tedy polobohyní nebo bohyní započínající svoji proměnu.“

Pomalu jsem přikývla a přinutila se odložit celou tu záležitost se Sotorií stranou. Neměla jsem na výběr. Bylo toho na mě moc. „Moje další počínání už však jeho pozornost přitáhlo. Nemůžeme přece předstírat, že se nic nestalo.“

„Já vím,“ poznamenal Nyktos chladně. „Očekávám spoustu nechtěných návštěvníků.“

„Staneš-li se jeho chotí, získáš určitou ochranu,“ řekla Penellaphe a pohlédla na Nykta. „Do té doby na ni může zaútočit kterýkoli z prvotních. Dokonce i bůh. Navíc je dost nepravděpodobné, že budeš mít podporu ostatních prvotních. Politika našich dvorů?“ Penellaphe se soucitně usklíbala. „Je poněkud zastaralá.“

I tak se to dalo říct. Nebo taky „nemilosrdná“.

„Korunovace se však bez určitých rizik neobejde,“ dodala Penellaphe. „Na obřad se dostaví většina bohů a prvotních ze všech devíti dvorů, včetně toho vašeho. Měli by dodržovat zvyklosti, které... konflikty při takových událostech zakazují. Ale jak už víte, mnozí je rádi porušují.“

„Já nikdy...“ zamumlal Nyktos.

Bohyně se zašklebila. „Kolis se podobných slavností obvykle neúčastní, ale...“

„Teď ví, že se něco děje. Jak už určitě víš, poslal na nás své dakaje a drakeny.“ Nyktos věnoval Holandovi úsečný pohled a Arae povytáhl tmavé obočí. „Kolis se v Zemi stínů neukázal od chvíle, kdy zradil mého otce, ale to nic neznamená. Předpokládám, že i kdybys věděl, jestli přijde, nebo ne,“ obrátil se na Holanda, „nic neřekneš.“

„Bohužel,“ přitakal Holand a já chvíli uvažovala nad tím, jestli je víc frustrující vědět, že nemůžu mluvit, anebo nevědět vůbec nic.

Vzhledem k tomu, jak jsem byla naštvaná, nejspíš to druhé.

Přestože se teplota v místnosti vrátila k normálu, při pomýšlení na to, co všechno by se mohlo stát, mi přeběhl mráz po zádech. „Co se stane, pokud Kolis vstoupí do Země stínů?“

„Kolis umí být nepředvídatelný, ale není to žádný hlupák,“ odpověděl Nyktos. „Pokud na korunovaci dorazí, o nic se před ostatními prvotními a bohy nepokusí. Všichni ho mají za spravedlivého a právoplatného Krále bohů a on si velerád udržuje dobrou pověst, i když prvotní dobře vědí, jak se věci doopravdy mají.“

„Ale kdyby přece jen...“, nadhodila jsem.

„Nedovolím mu, aby ti jakkoli ublížil,“ slíbil Nyktos a v očích se mu zablesklo.

Srdce mi poskočilo. I když to od něj bylo milé, věděla jsem, že se jen snaží ochránit jiskry života. A že je slušný. Ochranitelský. *Hodný*. „Díky, ale o sebe strach nemám.“

Nyktos zatnul čelisti. „Jistěže ne.“

Ignorovala jsem to. „Co Kolis udělá, až zjistí, že chráníš někoho, kdo v sobě nosí jiskry života?“ zeptala jsem se. „Nebo až zjistí, že mám Sotoriinu duši? Co provede Zemi stínů? Místním? Chci vědět, co tě bude moje přítomnost stát.“

„Tvoje přítomnost mě nebude stát vůbec *nic*.“ Stíny pod Nyktovou kůží byly ještě hlubší.

„Kecy,“ řekla jsem a stříbro jeho duhovek se změnilo v odstín železa. „Nepotřebuju, abyste mi věšeli bulíky na nos. Rozhodně nemám v plánu se vylekat a skočit z nejbližšího útesu.“

Holand si povzdechl.

„To je dobré vědět,“ odpověděl Nyktos suše. „Mě ale spíš znepokojuje, že se vydáváš úplně opačným směrem.“

Vystrčila jsem bradu. „Nevím, co tím myslíš.“

„Kecy,“ zopakoval po mně a já se na něj zlostně podívala. Měl pravdu. Moc dobře jsem věděla, co tím myslí.

Teď to ale bylo jedno.

„Kolis už ví, že je tu síla, která umí stvořit život,“ vložila se do hovoru Penellape a ignorovala zuřivý pohled, který na ni Nyktos vrhl. „Ale jak řekl Nyktos, Kolis není žádný hlupák. Poslal dakaje, aby vás varoval. Chtěl tím dát Nyktovi najevo, že o všem ví.“

„Ale to bylo přece až potom, co jsem přivedla zpátky Gemmu,“ odvětila jsem. Gemma byla jednou ze třetích dcer, odevzdávaných během Rituálu do služeb prvotního boha života a jeho dvora. Tradice, která byla v říši smrtelníků ctěna a respektována ve všech královstvích.

Tradice, která se pod Kolisovou vládou stala noční můrou.

Gemma byla jednou z mála, které Nyktos s pomocí ostatních bohů, jako byla Bele a další, odvezl z Kolisova dvora a poté ukryl v Zemi stínů. Poskytl jim útočiště. Relativní mír.

Prakticky vše, co jsem ohrožovala jen svojí pouhou existencí.

Gemma mi podrobně nevypravovala, jaké to na Kolisově dvoře bylo, ale ani nemusela; bylo mi jasné, že dočasná pozice Kolisovy oblíbenky-ně nemohla být příjemná. Ať už jí provedl cokoli, bylo to natolik zlé, že když v Léthé spatřila jednoho z Kolisových bohů, zpanikařila. Tak moc se bála, že se bude muset vrátit zpět, až utekla do Umírajícího lesa – vstříc jisté smrti.

„Na povznesení Bele nezareagoval,“ pokračovala jsem. A pak jsem dodala: „Pokud vím.“

„Umím si představit, že ho to jen zaskočilo,“ zamyslela se Penellaphe. „On ani nikdo jiný by to nečekal.“ Podívala se na Nykta. „Nepředvolal si tě?“

„Ne.“

„Fakticky?“ zeptala jsem se.

Nyktos přikývl. „Jeho předvolání můžu akorát pozdržet. Nemůžu ho odmítnout.“

„Pravděpodobně dává dobrý pozor,“ řekla Penellaphe. „A umím si představit, že je taky hodně zvědavý a přemýšlí nad tím, co se to v Zemi stínů skrývá, jak je možné, že jsou tam jiskry života, a jak by toho mohl využít.“

„Jak by mu to mohlo pomoci v jakémkoli zvráceném ideálu života, který si myslí, že tvoří,“ dodal Holand.

„Víš, co dělá Vyvoleným, kteří se ztratí?“ Nyktos na něj ostře pohlédl. „Víš o tom, co nazývá revenanty?“

„Vím, že to, čemu říká revenanti, není *jediny* výsměch životu, který se mu kdy podařilo stvořit.“ Holand upřel na Nykta temný pohled. „Sami jste viděli, čeho je schopen a co někteří bohové z jeho dvora prováděli v říši smrtelníků.“

Nyktos sražil obočí a pak se na mě podíval. „Ta tvoje švadlena.“

Chvilí trvalo, než mi došlo, že myslí matčinu švadlenu. „Andreia Joanisová?“ Než jsem ji našla mrtvou, zahlédla jsem poblíž jejího domu v Kamenném vrchu, městské čtvrti na břehu Stroudského moře, boha Madise. Její žíly byly tmavé, kůže jako pomalovaná inkoustem a oči... vypálené. Nyktos tu noc Madise sledoval a ocitl se na stejném místě jako já. I on měl za to, že byla mrtvá. „Najednou byla zase živá, nebo to tak aspoň vypadalo. Posadila se a otevřela pusou. Měla čtyři tesáky, které dle mého nikdy dřív neměla.“

Holand vyhrkl krátké slovo v jazyce, kterému jsem nerozuměla, a otočil hlavu, aby si odplivl na zem.

Obočí mi vylétlo vzhůru. „Co prosím?“

„Kraven?“ Nyktos přimhouřil oči, když pochopil, co Holand řekl.

Arae přikývl. „Kravenem se stává smrtelník, jemuž je nenávratně ukradena životní síla – jeho krev. Nezáleží na tom, kým byl předtím. Ten čin rozloží jeho tělo i mysl a změni ho v amorální stvoření hnané neukojitelnou krvežíznivostí. V kravena.“

Nyktos jako by zkameněl. „Zabít smrtelníka při krmení je zakázáno od úsvitu věků.“

„A právě proto vypadají tak, jak vypadají,“ řekl Holand. „Rovnováha.“

Zvedla jsem ruce do vzduchu. „Jak může proměna smrtelníka v něco takového pomáhat rovnováze?“

„Rovnováha žádá, aby byl ukradený život obnoven a sloužil dál bohům jako připomínka, že jejich neschopnost ovládat se má své následky. Princip zachování rovnováhy není vždy snadno pochopitelný. Jako když například prvotní bůh života navrátí život smrtelníkovi.“ Jeho oči – neúprosné, vševídnoucí – se upřely do mých. „Místo něj musí zemřít někdo jiný.“

Prudce jsem se nadechla a zvedl se mi žaludek. „Tu noc, kdy jsem oživila lady Marisol, zemřel ve spánku můj nevlastní otec, lasanijský král.“ Nikdy mě ani v nejmenším nenapadlo, že by to spolu souviselo. „Pro lásku boží. Takže jsem ho zabila?“

„Ale ne,“ vložil se do hovoru Nyktos a upřel na Arae přísný pohled. „Nezabila.“

Pohlédla jsem na Nykta. Jak si tím mohl být tak jistý? Vždyť to bylo úplně jasné.

„Neúmyslně,“ řekl Holand. „Ale nastal její čas. Svým zásahem jsi narušila rovnováhu a bylo třeba ji znovu nastolit.“

„Kým?“ zeptala jsem se. „Kdo o tom rozhoduje?“

Holand mi pohlédl do očí.

Ztuhla jsem. „Ty?“

„On ne,“ odpověděl mi Nyktos. „Sudičky obecně. Jsou něco jako... kosmičtí uklízeči.“

Neměla jsem tušení, co na to říct. Nebo jak se cítit – no, až na jistý pocit viny. Který bych cítit měla, protože i když nebyl král Ernald bůhvíjakým vládcem, nebyl to zlý člověk. Ve skutečnosti jsem však necítila nic než letný šok a trochu studu. Jako když jsem zabíjela a přitom věděla, že si na to později sotva vzpomenu.

A to mě znepokojilo.

Znepokojila jsem samu sebe.

Momentálně jsem se tím však nemohla zabývat hlouběji, protože to nebyl jediný život, který jsem kdy obnovila. „A co se stane, když je oživen bůh? Vyžaduje rovnováha smrt jiného boha?“

„To naštěstí ne,“ řekl Nyktos. „Vždycky se to týkalo jen smrtelníků.“

„To nezní úplně fér,“ zamumlala jsem. Ulevilo se mi, že jsem nezabila jiného boha, ale tím, že jsem oživila Gemmu, jsem odsoudila k smrti nějakého bezejmenného smrtelníka. „Škoda že jsem to nevěděla dříve.“

Holand se na mě podíval. „Změnilo by to něco?“

Sklapla jsem ústa. Nedokázala jsem odpovědět.

„Teď však víte, co jste už věděli. Některé lekce budou vždy bolet.“ Smutně a něžně se usmál. Naštěstí jen krátce. „Tak či onak, kdybyste Andreiu nezabili, zaútočila by na prvního člověka, na něhož by narazila – na muže, ženu nebo dítě.“

„Udělal jí to Madis?“ zeptal se Nyktos.

„Myslím, že se Madis snažil... napravit to, co po sobě zanechal jeden z Kolisových výtvorů.“ Holand mírně naklonil hlavu. „A to je vše, co k tomu můžu říci. Víc nevím. Prozrazení čehokoli dalšího by mohlo být považováno za vměšování se.“

„A už teď balancuje na velmi tenkém ledě,“ připomněla nejen nám, ale hlavně Nyktovi, který se na Holanda zlostně podíval, Penellaphe. „V tuto chvíli není Kolisovo počínání naší největší starostí, a nemělo by být ani vaší.“

Nebyla jsem si jistá, jestli s tím souhlasím.

„Ptala ses, co by byl Kolis schopný udělat, aby se dostal k jiskrám života. Našel by způsob, jak je získat. Možná by k tomu nepoužil své nejkrutější metody,“ její zářivě modré oči pohasly a začaly být ustarané, „ale kdyby mu došlo, kým jsi kdysi byla, nezastavil by se před ničím, jen aby tě získal do své moci.“

„Penellaphe,“ varoval ji Nyktos.

„Je to tak,“ odvětila a otočila se k němu. „Nemůžeš to před ní tajit. Možná ani nebudeš mít šanci tomu zabránit.“

„Nemáš nejmenší ponětí, čeho jsem v případě potřeby schopen,“ řekl jí Nyktos.

„To je pravda,“ odpověděla jemnějším hlasem. „Ale *moc dobře* víš, čeho je schopen Kolis. A já také. Klidně spálí Zemi stínů na troud, jen když mu to pomůže získat svoji *graecu*.“

Ve starém jazyce prvotních znamenala *graeca* život. Jak ovšem řekla Aios, význam se dal zaměnit i se slovem *láska*.

Gemma byla první, od koho jsem ten výraz slyšela. Kolis prý o své *graece* často mluvil a podle Gemmy to nějak souviselo s tím, co prováděl zmizelým vyvoleným a jak je měnil v cosi jiného, ne zcela správného. Chladného. Bez života. *Hladového*.

Stěží jsem potlačila zachvění. „A co by udělal Nyktovi, kdyby se mě pokusil před Kolisem ochránit?“

„S tím si nemusíš dělat vrásky.“ Nyktos se ke mně otočil.

„To myslíš vážně?!“ vykřikla jsem. „Mluvíme o muži, který zabil tvé rodiče. Který napíchl bohy na tvůj Val, jen aby ti připomněl, jak je život křehký.“

„Neboj, nezapomněl jsem.“ V očích se mu znovu jasně rozzářil éter. „Ať udělá, nebo neudělá cokoli, nic to nemění. Já Kolise zvládnou.“

Zavrtěla jsem hlavou a cítila čím dál větší frustraci. „Mohl by tě zabít...“

„Ne, to nemůže,“ přerušil mě Holand. Otočila jsem k němu hlavu. „Jak jsem řekl, za každou cenu musí být zachována rovnováha. Ve všem – dokonce i mezi prvotními. Život nemůže existovat bez smrti a neměly by být jedno a totéž.“

„Počkat.“ Položila jsem si ruce na kolena. „Takže jako... prvotní bůh života i smrti? Je to možné? Protože jsi řekl, že by *neměly*. Neřekl jsi, že by to *nešlo*.“

„Možné je všechno,“ odpověděl Holand. „Dokonce i to, co se zdá nemožné.“

Nechápavě jsem na něj hleděla a snažila se zachovat trpělivost. „To bylo nesmírně užitečné prohlášení. Díky.“

Holand se zasmál.

„Chtěl tím říct, že něco takového jako prvotní bůh života i smrti nemá existovat,“ řekl Nyktos. „Je nemyslitelné, aby v jedné bytosti plály jiskry obojího. Ale kdyby to nějak šlo?“ Krátce se zasmál a povytáhl tmavé obočí. „Jakou mocí by vládl? Byla by skutečně absolutní. Jedním dechem by mohl rozvracet říše a tvořit nové.“

„Takovou bytost by nikdo nezastavil,“ dodal Holand. „Nemohla by být zachována rovnováha. Proto se soudičky už před dlouhou dobou postaraly o to, aby byla taková moc rozdělena a aby absence jednoho z těchto dvou žvlů nemohla způsobit skon všech říší. Ne tak jako Hniloba – tedy pomalu a postupně. Nastal by náhlý a absolutní konec pro všechny. Kolis nemůže povznést dalšího prvotního, který by zaujal místo padlého. Zabitím Nykta by odsoudil k záhubě sám sebe. Aspoň to snad chápe.“

Jo, až na to, že já jsem něco takového, technicky vzato, provedla v Belině případě, čímž jsem jí připravila půdu pro to, aby mohla Hana nahradit, kdyby padl.

Vědomí, že Kolis Nykta nezabije, mi však přineslo úlevu. Přesto, jak si mohl být tak jistý tím, co Kolis udělá, nebo neudělá? Něco takového nebylo možné. Kolis působil jako ten nejiracionálnější z prvotních.

Pocítila jsem prudký příval frustrace. „O co Kolisovi vůbec jde? Čeho se těmi svými výtvoři snaží dosáhnout?“

Holand si odfrkl. „To je dobrá otázka.“

„A ty na ni znáš odpověď, ale nemůžeš se o ni podělit?“ zeptala jsem se.

„Doopravdy nevím,“ řekl. „Sudičky neznají vnitřní myšlenkové pochody.“

Jinými slovy, byly úplně k ničemu.

„Chce ovládnout celé Iliseum i říši smrtelníků,“ odpověděl Nyktos. „Dvory v Iliseu by nahradily království v říši smrtelníků. Obýval by je jen on a jeho pochlebovači a se smrtelníky by zacházel tak, jak si sám myslí, že si zaslouží. Jako s podřadnými bytostmi. A myslím si, že ten výsměch životu, který vytváří, mu k tomu má pomoci.“

Budoval tedy Kolis armádu krvežíznivých smrtelníků? Úpěnlivě jsem si tiskla kolena dlaněmi, až jsem pod prsty cítila oba klouby. „To není možné.“

Holand otevřel ústa.

„Jestli řekneš, že je možné všechno, dokonce i to, co se zdá nemožné, asi začnu řvát,“ upozornila jsem ho. Arae zavřel rty. „Smrtelníci, dokonce i ti, co jsou bohům nejvěrnější, by se bránili. Musel by bojovat proti celé říši, a komu by pak vládnul?“

„Nebylo by to snadné a skončilo by to masakrem, který si těžko dokážu představit i já sám,“ pronesl Nyktos. „Nakonec by vládnul království kostlivců.“

„Ale zastaví ho to?“ zeptala se tiše Penellaphe. „Zastavilo ho to dříve?“ Nezdálo se, že by ano.

Kolis však nemohl dostat, co chtěl. Ne po mé smrti. Vládl by království kostí.

Nemohla jsem déle sedět, vstala jsem a sáhla po dýce ze stínového kamene, kterou mi Nyktos vrátil, načež mi došlo, že jsem ji nechala v jeho pracovně. Postavila jsem se čelem k Holandovi. „Kolik času bude mít říše smrtelníků?“ Ztěžka jsem polkla. „Až zemřu.“

„Nezemřeš,“ prohlásil Nyktos, jako by o tom mohl nějak rozhodovat. Nemohl.

„Zemře,“ řekl Holand tiše. „Zemře, nemilována tím, kdo ji povzne – bez lásky, která se nedá přehlédnout. Bez lásky, kterou je nutné brát vážně.“ Podíval se na Nykta. „A ty...“

„Slyšeli jsme tě už poprvé,“ vyhrkla jsem, zatímco si prvotní prohrábl vlasy.

„Ale ty ne,“ opáčil Holand. „Neslyšela jsi, *proč* tě nemůže zachránit.“ Naklonil hlavu k Nyktovi. „Nebo snad slyšela, Vaše Výsosti?“

Prvotní upřel na Holanda zlostný pohled a vzduch zhoustl napětím. „Ne, neslyšela.“

Z Nyktova výrazu se nedalo vyčíst zhola nic. Znepokojení zapouštělo kořeny. „O čem to mluvíte?“

Nyktovi se na spánku rozechvěl sval. „Nemůžu nikoho milovat,“ promluvil neochotně a dál si měřil Holanda pohledem. „Postaral jsem se o to, aby se láska nestala slabinou, které by mohl někdo využít.“

Něco mi napovídalo, že jde o něco víc. „A jak?“

„Maia,“ vyslovil jméno prvotní bohyně lásky, krásy a plodnosti. „Požádal jsem ji, aby mi odstranila *kardii*.“

Penellaphe zalapala po dechu a šokovaně vytřeštila oči. „U všech suďček,“ zašeptala. „Neznám nikoho, kdo by to udělal.“

Zřejmě mi něco unikalo a také mě unavovalo neustále se na něco doptávat. „Co je to ta *kardia*?“

„Kousek duše – jiskra, se kterou se rodí a umírá každý živý tvor. Umožňuje jim bezpodmínečně a nesobecky milovat druhého.“ Penellaphe polkla. „Muselo to strašně bolet. Vědět, že už nikdy nebudeš schopen milovat.“

2

Sotva jsem to cítil,“ zamumlal Nyktos, kterému se to téma očividně nelíbilo, a já...
„Byla jsem jako opařená.

Myslela jsem si, že si Nyktos *nedovolí* milovat. Lásku považoval za slabost a zároveň zbraň, kterou lze použít proti němu – přesně jak jsem to měla v plánu já. Ale nevěděla jsem, že skutečně *není schopen* ji cítit.

Třebaže jsem po tom všem, čím si prošel, chápala proč, šokovalo mě, že se rozhodl k takovému kroku. Nedávalo to smysl, protože...

„Vždyť ti záleží na druhých,“ řekla jsem a zmateně zavrtěla hlavou.
„Vím to. Jak...?“

„Záležet a milovat jsou dvě naprosto odlišné věci,“ odvětil Nyktos.
„Stále jsem schopný starat se o druhé nebo prožívat blízkost. *Kardia* mě ale už nemůže svést na scestí. Což by se hodilo všem prvotním.“

„Jo. Jmenovitě Kolisovi,“ zamumlala jsem a přejela si dlaní po hrudi, v níž klidně odpočívaly jiskry. Bolelo mě však srdce, bylo mi Nykta líto. Pohlédla jsem na Holanda, který se odmlčel, a pocítila podráždění. „To jsi mi nemohl naznačit, že všechno, co jsi mě učil, ve skutečnosti nemá smysl?“

„Mohu toho udělat a říct jen určité množství,“ řekl Holand tiše.
„Respektive *mohl* jsem.“

Věděla jsem to. Ta pravidla. A přesto mě to štvalo. Odkáslala jsem si. „Takže zpět k mojí dřívější otázce, kolik zbývá říši smrtelníků času?“

„Těžko říct,“ pronesl Holand. „To, co v říši smrtelníků nazývají Hnilobou, udělalo ze Země stínů to, čím je. Ve zbytku Ilisea by vše postupovalo jinak. Hniloba by se teprve začala šířit, takže by se skutečně katastrofální účinky projevily za delší čas, ale ve smrtelné říši... za rok? S určitou dávkou štěstí možná za dva nebo za tři. Nebylo by však snadné přežít.“

Nebo chtění.

V mysli se mi vybavil obraz rodiny Couperových, jak leží bok po boku v posteli stejně jako už určitě stokrát předtím. Umřeli pomalým hladověním, a další statisíce lidí potká tentýž osud, jakmile odumře všechna vegetace. Pak dobytek. Hladomor a nemoci budou strašlivé a povedou k válkám a dalšímu násilí.

Vzpomněla jsem si na obyvatele Lasanie – na svou nevlastní sestru Ezru, Marisol a milosrdné sestry, které dělaly vše pro to, aby se děti nestaly obětmi nejhoršího lidského druhu, a hluboko v hrudi mi začala vzrůstat panika. Pak jsem si vzpomněla na rodinu Masseyových a všechny ostatní pracovitě muže a ženy za hranicemi Lasanie. Tolik lidí, kteří by neměli žádnou šanci. Žádnou.

„Nemůžeme je varovat?“ zeptala jsem se Holanda se sevřeným srdcem. „Možná že když to uděláme, Ezra může...“

„*Královna* Ezmerie už začala v Lasanii provádět všechny potřebné změny,“ přerušil mě Holand.

Zalapala jsem po dechu. „*Královna?*“

Přikývl a na rtech se mu objevil láskyplný úsměv.

„Vdala se?“ zašeptala jsem s nadějí. „Za Marisol?“

„Ano, usedla na trůn krátce poté, co ses přesunula do Země stínů.“

Přivřela jsem oči a pocítila úlevu. Ezra udělala, co jsem po ní chtěla. Převzala trůn po mé matce. U všech bohů, dala bych všechny mince světa za to, abych mohla zahlédnout matčin výraz. Přidušeně jsem se zasmála, a když jsem otevřela oči, všimla jsem si, že mě Nyktos pozoruje tím svým vědoucím, intenzivním pohledem. „Jak se jí to povedlo? Co moje...?“ Zarazila jsem se. Na ničem z toho v tuto chvíli nezáleželo. „Musím ji varovat.“

„To bych nedoporučoval,“ řekl Nyktos.

„Neptala jsem se,“ vyhrkla jsem dřív, než jsem se stačila zastavit.

Jen si mě dál prohlížel, aniž by ho moje odpověď jakkoli znepokojila.

„Někdy je lepší nevědět, zda a kdy přijde konec,“ pronesla Penellaphe.

„Neříkala jsi, že ve vědění je síla?“ podotkla jsem.

„*Někdy* ano,“ přitakala. „Ale když tomu tak není, přinese to jediné škody a bolest.“

„A strach.“ Holandův hlas byl nyní stejně tichý, jako když mě utěšoval po mém prvním sezení s nefritovými sestrami. Zavrtěla jsem se na místě. „Pravda jim nijak nepomůže. Způsobila by jen paniku.“

Jestli jsem se za svůj život něco naučila, tak to, že pravda přináší možnost volby. A já jsem teď znala pravdu o spoustě věcí a musela jsem se rozhodnout. Schovávat se a nechat se chránit? Ignorovat, co se mělo stát s říší smrtelníků a nakonec i s Iliseem? Žít beze smyslu, dokud nezemřu?

Nebo se bránit.

Pohlédla jsem na Holanda. Díval se na mě, jako by mi chtěl podat dýku a vyzvat mě k tréninku.

„Je tu ještě něco,“ dodala Penellaphe. „Způsob, jak bych mohla pomoci. Alespoň... dočasně.“ Polkla a zapíchla do mě pohled. „Kdyby se někdo dozvěděl, co v sobě nosíš, mohl by se tě pokusit unést. Nejen Kolis. A já tomu mohu zabránit.“

„Vážně?“

„Myslíš nějakým kouzlem?“ dovtipil se Nyktos. Zakroutil hlavou. „O žádném nevím.“

„Jak bys taky mohl, vidíš? Jsi prvotní bůh smrti.“ Penellaphe se usmála. „Já ale nejsem jen bohyní věrnosti a povinnosti, jsem také bohyní moudrosti.“

„Jinými slovy,“ řekl Nyktos a maličko se ušklíbl, „víš víc než já a mám držet hubu?“

Penellaphiny oči se ve světle hvězd zaleskly. „Přesně tak.“

O necelých pět minut později vedle mě na stupínek usedl muž, kterého jsem už dříve zahlédla na chodbě s Penellaphe, a *kreslil* mi na kůži.

Seděl vedle mě s hlavou skloněnou, takže mu tvář halila jeho lví hřívá, a na ruku mi hustým černým inkoustem čmáral řadu nerozeznatelných písmen. Začal napravo a pokračoval po obvodu mého zápěstí. Už měl hotové asi tři řádky.

Když jsem se zaklonila a přimhouřila oči, tvořila písmena tvar.

A ten tvar připomínal okovy.

„Zmizí to?“ zeptala jsem se.

„Hned jak skončím,“ řekl muž a dál mě lechtal lehkým dotekem štětce. Věděla jsem o něm jen to, že je *viktor* – ne tak docela smrtelná bytost, která se narodila, aby chránila někoho významného nebo nositele velkých změn. „Prvotní a někteří mocní bohové však kouzlo vycítí.“

Když už byla řeč o prvotních...

Zalétla jsem pohledem k Nyktovi, který stál těsně za ním.

Až moc těsně.

Prakticky mu dýchal na krk. „Jak to kouzlo funguje?“

„Zabrání tomu, aby ji někdo proti její vůli odvedl z jakéhokoli místa, k němuž se kouzlo váže,“ vysvětloval a naklonil hlavu, když dopsal další řádek. Výrazné vrásky od slunce dodávaly jeho tváři mužný vzhled. „Pokud se o to někdo pokusí, kouzlo se mu pomstí.“

Povytáhla jsem obočí. „Jak?“

„Nárazem energie, který bolí stejně jako přímý úder do hrudi,“ řekl. „I prvotního srazí na zadek, a i kdyby vstal a zkusil to znovu, bude ho srážet dál.“

„Bezva.“

Usmál se a jasně modré oči se setkaly s mýma.

„A jak ses o tom kouzlu dozvěděl?“ zeptal se Nyktos.

„Jednou jsem to viděl dělat boha z Thyijských plání,“ odvětil s narážkou na dvůr prvotní bohyně Kély. „Netušil jsem ale, jak funguje v případech smrtelníků. Penellaphe věděla, co ta písmena znamenají a jak fungují. Že každé písmeno je symbolem ochrany, která je poháněna esencí.“

Napadlo mě, jestli jsou jako strážce, které Nyktos povolal, aby chránily moji rodinu.

Pak mi svíto, že někdo jako tenhle muž, jiný *viktor*, mohl poradit mé rodině, jak zabít prvotního – což by jinak žádný smrtelník nikdy neměl vědět. Dávalo by to smysl, že člena mé rodiny vedl někdo, kdo si byl svého poslání vědom.

„Kouzlo brání tomu, aby tě někdo unesl.“ Spustil mi pravou ruku do klína a pak nadzvedl levou. „A zrušit se dá jedině tak, že k tomu dáš svolení.“

Přikývla jsem a pohlédla z Nykta na Holanda, který stál o několik metrů dál, otočený zády k nám, skoro jako by předstíral, že nemá ponětí o tom, co se děje, přestože musel dorazit s Penellaphe právě z tohoto důvodu.

„Děkuji ti za to, Warde,“ řekla jsem při vzpomínce na to, jak ho Penellaphe prvně oslovila.

„Ward je vlastně moje příjmení,“ odpověděl. „Křestním jsem Vikter.“

Krátce jsem se zasmála. „Ty jsi *viktor* jménem Vikter?“

„Je to *pan viktor*,“ řekla Penellaphe, která seděla vedle mě na pódiu. „První.“

„Aha.“ Kousla jsem se do rtu. „Takže se další jmenují po tobě?“

„Asi ano.“

„Není za to moc rád.“

Vikter se usmál. „Když je nás na hoře Lotho tolik stejného jména, znesnadňuje to komunikaci,“ řekl. Nyktos za jeho zády se usmál. „Chvíli to trvá, než ostatní zapomenou, kým se stali, a vzpomenu si, kým byli před svým znovuzrozením.“

„Ostatní?“ Sledovala jsem, jak namáčí štětec do lahvičky s inkoustem, kterou měl položenou na koleni. Netušila jsem, jak se tam může udržet. „Copak si pamatujete životy, které jste prožili?“

„Já si pamatuju všechno.“

„Protože byl první,“ doplnila ho Penellaphe. „Až poté sudičkám došlo, že pro ně bude jednodušší nevzpomínat si na detaily předchozích životů.“

Zírala jsem na Viktera poněkud nechápavě. Nedokázala jsem si představit, že bych žila desítky nebo stovky životů a pamatovala si je všechny – všechny zážitky i osoby, které jsem potkala, milovala a ztratila.

Jako teď.

Hrudník se mi prudce zvedl, jak jsem se snažila zhluboka nadechnout. Šlo to ztuha.

Nyktos se postavil vedle Viktera, pozorně si mě prohlížel a já si byla jistá, že jsem do něj promítla všechny své pocity.

Odkašlala jsem si. „Jak to, že jsi první?“

Vikter se chraptavě zasmál. „To je dlouhý, spleťtý příběh, který není tak zajímavý, jak si možná myslíš.“

„Vikter je příliš skromný,“ skočila mu do řeči Penellaphe. „Zachránil život někomu velmi důležitému a zaplatil za to velmi vysokou cenu. Sudičky se rozhodly, že ho odmění, a později si všimly, že mu mohou poskytnout pomoc, aniž by jakkoli narušily rovnováhu.“

Vikter nic z toho nepřiznal a mě napadlo, jestli v tom i on spatřuje odměnu. Jistě, byl tak trochu nesmrtelný, ale žít a opakovaně umírat znamenalo také prožít nekonečné množství ztrát.

„Tak,“ řekl Vikter a spustil mi do klína i levou ruku. Písmo bylo opravdu krásné, ale mrazilo mě z toho, jak moc ty tvary připomínaly okovy. „Hotovo.“

Sotva promluvil, ucítila jsem na kůži ostré bodnutí. Objevil se záblesk světla. Lapala jsem po dechu, zatímco mi po zápěstí proudilo stříbrné světlo a osvětlovalo každé jedno písmeno, dokud se nerozzářily oba pásky. Světlo dvakrát bliklo a pak zmizelo.

Zápěstí jsem měla bez poskvrnky.

Podívala jsem se na Viktera a pak na Nykta. Jeho oči se setkaly s mýma. „Nevidím to. Ale cítím.“

„Perfektní.“ Vikter vstal.

„Děkuju,“ řekla jsem a dotkla se kůže na zápěstí, ale nic jsem necítila.

„Já také.“ Nyktos se přesunul na místo, kde předtím seděl Vikter. „Děkuji ti za pomoc.“

„Bylo mi potěšením.“ Vikter se uklonil Nyktovi a pak i mně. „Buď opatrná.“

„Ty taky,“ řekla jsem.

Vikter se usmál a kůže kolem jeho očí se zkrabatila. Dívala jsem se, jak se otáčí a ukládá štětec a inkoust do váčku. „Počkám v chodbě.“

Penellaphe přikývla a vstala, zatímco já se dál dívala za Vikterem. „Neměli bychom se déle zdržovat.“ Zahleděla se na šedou oblohu. „K tomu...“

„Mohlo by to být považováno za vměšování,“ řekl Nyktos a narovnal se. „Děkuji ti, že jsi reagovala na moji žádost a podstoupila to riziko.“

Sklouzla jsem ze stupínku a postavila se, Penellaphe naklonila bradu. „Kéž bychom mohli udělat víc.“ Podívala se na mě a do krásné, jemné tváře se jí vryla lítost. „Tolik bych si to přála.“

„To, co jste udělali, je víc než dost.“ Sepjala jsem ruce. „Děkuju.“

Přistoupila k Nyktovi, vzala ho za ruce a vedla pryč. Přitom se mu dívala do tváře a její safírové oči se ve světle hvězd třpytily. Pocítila jsem na kůži závistivé píchnutí. Moci se Nykta dotknout tak samozřejmě, tak nenuceně...

„Sero.“

S vědomím, že Nyktos dává dobrý pozor, přestože mluví s Penellaphe, jsem se otočila k Holandovi, který konečně přišel blíž. Okamžitě se mi sevřelo hrdlo. Ať už byl královským rytířem, nebo sudíčkou, byl jedním z mála lidí v mém životě, kteří mě... skutečně znali.

Usmál se, ale byl to jen drobný úsměv. Plný bolesti. „Doufám, že se na mě moc nezlobíš nebo nemáš pocit, že jsem tě podvedl. Nemohl jsem ti říct pravdu.“

„Chápu to.“

Ve tváři, která nikdy nevykazovala skutečné známky stárnutí, se usadily pochybnosti. „Opravdu? Nezlobíš se?“

Krátce jsem se zasmála. Holand mě tak dobře znal. „Štve mě, že jsem nevěděla, jak se věci mají? Jistě. Zlobím se?“ Pokrčila jsem rameny. „Momentálně se zlobím kvůli daleko větším věcem.“

„To ano.“ Uplynula dlouhá chvíle. „Nevzdávej to, Sero.“

„Nevzdávám.“ A taky že ne. Hlavně proto, že jsem si nebyla jistá, *co* přesně bych měla vzdávat.

„Dobrá.“ Pak ztišil hlas a já nevěděla, jestli Nyktos slyšel, co říká dál, protože ho Penellape mezitím odvedla dál ke dveřím. „To vlákno, které se přetrhlo ze všech možných provázků, jež určují běh tvého života? Bylo to nečekané. Nepředvídatelné. Osud není vepsán do kostí a krve. Může být stejně proměnlivý jako tvé myšlenky. Tvé srdce.“ Odmlčel se a pohlédl na Nykta. „Nebo jeho.“

Znovu jsem se rozesmála, ale smích mě rychle opustil. „Jasně. Osud může být stejně nevyzpytatelný jako mysl a srdce.“ Slova se mi vydrápala z hrdla. „Ale ne v tomhle případě. Ne s jeho srdcem. To přece víš.“

„Láska je mocná, Serafino.“ Holand zvedl ruku k mé tváři v přívalu energie, která tam předtím nebyla. „Větší, než si i Arae dokážou představit.“

Svráстила jsem obočí. Věděla jsem, že láska je něco opravdu výjimečného, jenže Nyktos *fyzicky* odstranil část, která byla schopná milovat. Takže jsem netušila, o čem mluví.

Což nebylo zas tak neobvyklé.

Roztřeseně jsem vydechla. „Uvidíme se ještě?“

„Na to ti nemohu odpovědět,“ řekl. Když jsem otevřela ústa, abych promluvila, rychle dodal: „Ale mohu ti říct něco, co už víš. To, na co ses celý život připravovala? K čemu jsem tě cvičil? Nebylo to zbytečné.“ Upřeně si mě prohlížel tmavýma, zářícíma očima. „*Si* jeho slabinou.“

Stát se *jeho* slabinou.

Přimět *ho*, aby se do mě zamiloval.

Zabít *jeho*.

Ne Nykta.

Kolise.

Byla jsem zbraní určenou k zabití Kolise. To byl můj pravý osud. Nevěděla jsem však, jestli to znamená, že ve mně Kolis pozná Sotorii, a tedy že už jsem jeho slabinou, nebo zda mi má to, že nosím Sotoriinu duši, usnadnit jeho svádění.

Žaludek se mi zkroutil a prudce klesl. Při představě, že bych sváděla Kolise, se mi chtělo zvracet. Nechtěla jsem... nechtěla jsem to podstupovat.

„Na co myslíš?“

Při zvuku Nyktova hlasu jsem sebou trhla. Byla jsem tak zabraná do vlastních myšlenek, až jsem si ani nevšimla, že mě odvedl do své pracovny.

Opravdu bylo načase zajímat se víc o okolní svět.

Sotva jsme stanuli tváří v tvář, odhrnula jsem si z obličeje zplihlé prameny vlasů a znovu jsem ucítila zhoupnutí žaludku, tentokrát však z úplně jiného důvodu.

Nyktos stál před zavřenými dveřmi a ve volné bílé košili a černých kalhotách mi připomínal... *Šeda*. Byl mužný, a přesto nadpozemský. S divokostí skrývající se pod maskou klidu.

Nyktos. Žádný Šed. Tím pro mě už nikdy nebude.

„Přemýšlím o spoustě věcí,“ přiznala jsem. A že bylo o čem. Kolis. Jeho výtvary. Co chtěl. Nyktos. Co si provedl. Ezra a její sňatek s Marisol a převzetí koruny. Já. Vědomí, že jsem neúmyslně způsobila smrt svého nevlastního otce. Co mělo přijít. Holand. Co mi sdělil před svým odjezdem.

Nyktos si mě prohlížel a procházel kolem prázdných regálů. Zajímalo mě, jestli na těch policích někdy byly nějaké předměty. Památky. Vzpomínky. Sedl si na kraj pohovky a nespouštěl ze mě pohled. Bylo zvláštní stát výš než on.

„Neumím si představit, co se ti musí honit hlavou,“ řekl nakonec.

„Ale tvůj hněv se změnil... ve smutek. Hořký, trpký smutek.“

Napjala jsem se v ramenu a pohlédla na něj. „Nečti mi emoce.“
„Jde to těžko. Hodně je promítáš,“ připomněl mi. „A často. V trůn-
ním sále to bylo hodně silné.“

„Asi se to musíš naučit blokovat.“

Zaznamenala jsem na rtech přízrak jakéhosi pousmání.

„Kdy sis nechal odstranit tu... *kardii*?“ zeptala jsem se.

„Nedávno.“

Podívala jsem se na něj. „Co přesně tím myslíš?“

„Nedávno,“ zopakoval.

„Vyhýbáš se odpovědi.“

„Spíš na tom nezáleží. Prostě jsem to udělal.“

„Nikdo jiný o tom neví? Jen Maia?“

Přikývl. „Jen ona a Nektas. Oba si to nechají pro sebe.“

S prvotní bohyní jsem se nikdy nesetkala, ale soudě podle toho, jak blízci si Nektas a Nyktos byli, nepochybovala jsem, že by draken tajemství neprozradil „Bolelo to? A netvrď mi, že jsi to sotva cítil. Je to nesmysl.“

Nyktos chvíli mlčel. „*Kardia* je jen malá část duše. Nehmotná. Člověk by si myslel, že něco neviditelného nemůže způsobit velkou bolest, ale bylo to, jako by mi dakaj svými drápy a zuby rozpáral celý hrudník a zaryl se přímo do srdce,“ prohlásil nezúčastněně. „Málem jsem ztratil vědomí, a kdybych byl slabý, nejspíš bych upadl do stáze – hlubokého spánku bohů a prvotních.“

Vyděšeně jsem si přitiskla dlaň na srdce. „Proč jsi to udělal?“ zeptala jsem se, i když jsem už znala odpověď.

„Viděl jsem, co ztráta lásky provedla s mým otcem a v co proměnila mého strýce,“ řekl. „A odmítl jsem opakovat jejich chyby nebo ohrozit někoho jiného jen kvůli citu.“

Ucítila jsem v krku knedlík a chvíli mi trvalo, než jsem ho dokázala polknout. „Je mi to líto.“

Protáhl si krk. „To nemusí. Záleží mi na druhých právě proto, že neumím milovat, a věřím, že mít to tak je mnohem důležitější než milovat jediného člověka.“

„To... máš pravdu,“ zašeptala jsem. Svým způsobem byl zájem o druhé a laskavost bez lásky čistší. Stejně jsem však byla smutná. Neměl by mít každý možnost cítit lásku k druhému, ať už jakoukoli?

Kromě Kolise.

Nebo Tavia.

Ani jeden z nich si ji nezasloužil.

„O čem s tebou Holand mluvil?“ zeptal se Nyktos.

„O ničem důležitém.“ V žádném případě jsem nechtěla nic z toho, co bylo řečeno, opakovat. Zabodla jsem pohled do stolu a třela si zá-pěstí, třebaže jsem kouzlo nikterak necítila. Štíhlá lampa vrhala záři na holou kůži. Uběhlo pár minut a já na sobě cítila jeho pohled – sledoval mě a pravděpodobně viděl příliš mnoho. „Co budeme dělat?“

„To je otázka za milion,“ poznamenal a zhluboka vydechl. „Budeme pokračovat v plánu. Určitě budeme mít hosty.“

„Nezvané?“

Přikývl. „Bohy. Možná i prvotní. Potom, co cítili Belino povznese-ní, budou zvědaví.“

Semkla jsem rty a začala pochodovat před prázdnými regály sem a tam. „A předpokládám, že mám zůstat schovaná?“

„Vím, že se schovááš nerada.“

Odfrkla jsem si. „Vážně?“

„Taky z toho nejsem nadšený,“ řekl a já po něm střelila pochybovač-ným pohledem. Svrástil obočí. „Ale nakonec tě stejně uvidí, navíc s tím kouzlem, a chceme korunovaci stihnout dřív, než se tak stane.“

„A když se nám to nepodaří?“

„Každému bude jasné, že tvůj příjezd do Země stínů a energetické vlny, které cítili, nejsou náhoda. Zvláště když tu neznámou sílu cítili už v říši smrtelníků,“ řekl s ohledem na to, jak jsem přivedla Marisol zpět k životu. „A zejména pak, až se s tebou setkají. Vycítí v tobě auru éteru. Nebýt Belina povznesení, mohli by si myslet, že jsi polobohyně. Teď se budou ptát, co přesně jsi zač.“

3

Co jsi zač.
Ne *kdo*.

„A až se stanu tvojí chotí, tak to zpochybňovat nebudou?“ zeptala jsem se a mnula si přitom spánek.

„Ne, ale budou zvažovat možné následky svého jednání,“ řekl Nyktos. „Bolí tě hlava? Můžu ti nechat uvařit čaj.“

„Tím to není.“ Alespoň jsem doufala, že ta tupá bolest nemá s proměnou nic společného. Bylinná směs, která pomáhala vypořádat se s vedlejšími účinky proměny, ještě nikdy tak rychle nevyprchala. „Nebylo by všechno jednodušší, kdybychom korunovaci zrušili? Vážně nemá smysl ji pořádat.“

„Možná jsi v trůnním sále neposlouchala nebo jsi neslyšela nic z toho, co jsem řekl předtím, protože jako moje choť budeš mít...“

„Poslouchala a pamatuju si *všechno*, co jsi mi kdy řekl,“ odsekla jsem. Sotva se naše pohledy setkaly, jeho duhovky obklopily paprsky éteru. „Ale nevysvětluje se tím proč. Víš přece, co nastane za pět měsíců, možná méně. Nezabráním tomu tím, že se ze mě stane tvoje choť. Nepřežiju proměnu. Tak to je. Proč bychom tedy měli podstupovat takové riziko pořádáním korunovace, která nemá žádný smysl?“

Nyktos si začal poklepávat prsty o koleno. „Copak tě představa vlastní smrti vůbec netrápí?“

„Proč si jednoduše nepřechteš moje emoce a nezjistíš to?“ odpověděla jsem.

Na tváři se mu objevil napjatý úsměv. „Požádala jsi mě, abych to nedělal. A navzdory tomu, co si nejspíš myslíš, já tvoji žádost maximálně respektuji.“

„Je mi to fuk,“ zamumlala jsem.

„Není.“ Jeho prsty pokračovaly v bubnování. „Neodpověděla jsi mi. To tě pomyšlení na vlastní smrt vůbec netrápí?“

Zkřížila jsem ruce na prsou, neměla jsem ponětí, proč má potřebu to vytahovat. „Umírání v důsledku proměny nezní vůbec zábavně. Takže ano, je to nepříjemné.“

Nyktos ani nemrkl. „Ale?“

„Ale tak to *je*,“ zopakovala jsem svá dřívější slova a vrátila se k popocházení. „Je to realita. Musím se s tím vyrovnat. A tak se o to snažím. Stejně jako s tím, že jsem celý život plánovala zabít nevinného prvotního. Nebo že jsem zřejmě prožila bůhví kolik životů, a to jen proto, že jsem se v jednom z nich vydělala a seběhla z pitomého útesu.“ Naskočila mi husí kůže. „Jak jsem vůbec mohla seběhnout z *útesu*? Přece se tam jen tak zničehonic a zčistajasna neobjevil. Musela jsem vědět, že tam je, a přesto jsem běžela dál? Co to má sakra znamenat?“

Povytáhl obočí. „Nemyslím si, že je možné se s tím vyrovnat tak rychle, jak se mě snažíš přesvědčit,“ řekl. „A neprožila jsi tolik životů jen proto, že jsi spadla z útesu – ať už jsi věděla, že tam je, nebo není. Prožila jsi je kvůli Kolisově posedlosti Sotorií a potenciálně problematické intervenci mého otce.“

„Jo, no, tady jsem, finální produkt potenciálně problematické intervence tvého otce... *a snažím se s tím vyrovnat*,“ prohlásila jsem. „A to, jak se s tím vyrovnávám, nemá absolutně nic společného s tím, co si o tom myslím.“

„Na tom se asi neshodneme,“ odpověděl. „To, co ti... provedli tehdy i teď, nebylo a není fér ani správné. Ani to, co ti bylo uloženo.“

„Nefér vůči mně?“ Málem jsem zakopla, načež jsem se zastavila a zahleděla se na stínový kámen mezi policemi. „A co vůči tobě? To poslední,

co potřebuješ, je vědět, že...“ Ani jsem to nedokázala vyslovit nahlas. „Není fér, abys nesl odpovědnost za můj život.“

„Teď nemluvíme o mně.“

„No, o mně taky ne.“

„Nesouhlasím.“

Všechny zbytky mé zdrženlivosti, které mě dosud svazovaly, se uvolnily a já jsem se na něj otočila. „Proč ti vůbec záleží na tom, co si o tom všem myslím? Nevěříš mi. Dokonce mě ani *nemáš rád*. Jediný důvod, proč tu ještě stojím, jsou jiskry života, které v sobě nosím.“

Zářivé stříbrné paprsky začaly vířit. Nic na to neřekl, jen konečně přestal bubnovat prsty o koleno.

V hrudi mi explodovala bolest, tak prudká a skutečná, že jsem se málem podívala dolů, jestli v ní nemám zabodnutou čepel. Odvrátila jsem pohled a zhluboka se nadechla. „Podívej, já to chápu. Vážně. Celá tahle situace je postavená na hlavu. Máš plné právo se na mě zlobit. Nenávidět mě za to, co jsem plánovala. Na tvém místě bych to tak měla, takže... Počkat. Můžeš vůbec nenávidět, když neumíš milovat?“

„Nenávist a láska nejsou dvě strany téže mince. Jedna vychází z duše a druhá z mysli,“ řekl. „Nenávist je produktem zvěrstev spáchaných na někom nebo se rodí z toho, co si dotýčný způsobil sám a na základě svých pekelných nároků. Nemohou existovat dva odlišnější pocity.“

„Aha. Dobrá,“ zamumlala jsem a přemýšlela, jak to může vědět, když neumí milovat, ale... No nic. Co jsem o tom mohla vědět já?

„Myslíš, že proto se zlobím?“ Vírící stříbrné oči se upřely do mých. „Kvůli tomu plánu?“

„Ptáš se vážně?“ zeptala jsem se. „Ano.“

„Tak na rovinu. To, že jsi mě plánovala svést a pak zabít, mě popudilo.“

„Popudilo?“ zopakovala jsem s povytaženým obočím. „Použila bych mnohem výstižnější pojmenování, ale dobře.“

Vypadalo to, že se Nyktos zhluboka nadechl, a já předpokládala, že bych měla být vděčná za to, že v *kardii* není uložena i trpělivost. „Na

to, co jsi plánovala, se jen tak nezapomíná. Ale rozzuřilo mě až to, že jsi musela vědět, co se ti stane, *i kdyby* existovala malá šance, že se ti to podaří. Kdyby se k tobě místo mého strážce dostal Nektas, zemřela bys – jednou provždy.“

Přenesla jsem váhu z jedné nohy na druhou. „Já... to vím. Vždycky jsem to věděla. Dokonce ještě předtím, než jsem zjistila, že máš drakeny.“

Nyktos zaklonil hlavu a pramen nazrzle hnědých vlasů mu sklouzl na spánek. „A právě *to* mě rozzuřilo. Od první chvíle, co jsem tě spatřil, se chováš, jako by pro tebe vlastní život neměl žádnou cenu.“

Ucítila jsem sevření v šíji. „Ti bohové zabili nevinné *děcko*, sakra. Kdyby mojí rukou zemřeli, stálo by to za to.“

„O tom nemluvíme,“ vyhrkl, čímž mě zmátl. Předtím mě viděl jen tehdy, když mě odmítl jako svoji choť. A tehdy jsem se chovala celkem slušně. „Svého života by sis měla vážit stejně jako životů ostatních, Sero.“

Do krku se mi vkradlo horko. „Vážím si svého života.“

Nyktos se zasmál a odvrátil se. „To je lež a ty to víš.“

Rychle ve mně narůstal hněv. „Copak ty tvoje superspeciální schopnosti odhalí lež?“

„Život by byl mnohem jednodušší. Ale ne. Emoce lze předstírat, zvlášť když je někdo odhodlaný skrývat své motivy a to, co skutečně cítí.“

Měla jsem chuť odpovědět, že nic z toho, co jsem k němu cítila, nebylo hrané. Jak moc mě jeho slova a doteky... těšily a že to, co jsem tehdy cítila, bylo skutečné. Konečně jsem se cítila *opravdově*. Ale on by mi nevěřil. Ani jsem to od něj neočekávala. Věděl, že jsem byla od mládky vedena k tomu, abych splnila svoji povinnost. A byla jsem odhodlaná... dokud se něco nezměnilo. Kdybych však byla na jeho místě, taky bych si nevěřila ani slovo.

Podívala jsem se na okopané špičky svých bot. „Pak možná nemůžeš doopravdy vědět, co tvrdíš.“

„Až na to, že tvoje počínání říká všechno, co potřebuji vědět,“ řekl. Uplynulo pár vteřin ticha. „Nemyslím to zle, když říkám, že si nevážíš svého života. Nemyslel jsem to jako urážku.“

Odfrkla jsem si. „Ale vyznělo to tak.“

„Pak se ti omlouvám.“

Trhla jsem hlavou. „Ty se mi vážně omlouváš? Ne, nic neříkej. Je to jedno. Na polovině tohoto rozhovoru nezáleží. Chtěla jsem jen říct, že není důvod korunovaci absolvovat. Jakákoli ochrana, kterou mi nabízí, za to určitě nestojí.“

Pomaloučku se naklonil dopředu. „Tvoje bezpečí stojí za *cokoli*.“

„Dokonce i na úkor Země stínů?“

Aniž by ze mě spustil svoje teď už vířící oči, nějak nepozorovaně se pohnul a v mžiku byl u mě. „*Ano*.“

Vzduch byl plný jeho citrusové vůně. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím to vážně celou svou bytostí, Sero.“

Sero. Ne *liesso*. Neřekl mi tak od chvíle, kdy jsem ulehla do jeho postele poté, co jsem mu darovala svou krev. Tehdy šlo o překnutí ve chvíli rozkoše.

Nyktos byl o hlavu nebo dvě vyšší než já. „Ty jsi...“ Zatnul čelisti „To, co v sobě nosíš, je příliš důležité. Musí to být součástí klíče k ukončení Kolisova počínání. Možná si těch jisker vážíš stejně málo jako svého života, ale já ne.“

Šlo o to, co v sobě nosím. Důležité byly ty jiskry. Ne já. O mě nikdy nešlo.

Udělal jsem pár kroků dozadu. Copak jsem čekala, že řekne něco jiného? Že na mně záleží? Jemu? A že mu na mně záleží, přestože nedokáže milovat? Po tom, co jsem zosnovala? Ale ne.

Jen jsem *chtěla*, aby to bylo celé jinak.

Nyktovi se prudce zvedla hrud'. „Sero...“ Přerušilo nás zaklepání na dveře. Otočil hlavu za zvukem. „Co?“ vyštěkl.

Zalétla jsem pohledem ke dveřím. Nepřekvapilo by mě, kdyby ten, kdo za nimi stál, jednoduše vycouval.

Dveře se otevřely a stal v nich Rhahar, jehož pleť byla v měkkém světle lampy sametově hnědá. V jeho výrazu a pohledu však nic vřelého nebylo. „U Sloupů nastal nějaký problém.“

Většinu duší čekalo finální rozuzlení u Asfodelských sloupů. Buď byly odměněny cestou do Údolí, nebo odsouzeny k Propasti. Některé duše Sloupy soudit nemohly, protože jejich životy byly příliš komplikované, a tak byla vyžadována Nyktova přítomnost.

„Jak moc je to naléhavé?“ zeptal se Nyktos, zatímco se ve dveřích objevil i Rhaharův bratranec.

„Dost naléhavé na to, abychom riskovali tvé vyrušení,“ odpověděl Saion netečně a položil si ruku na jílec meče u boku.

Nyktos zaklel, přejel si dlaní po čele a zamířil ke skříni.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se. Nyktos mezitím došel ke skříni.

Rhahar mlčky přikývl, aniž se podíval mým směrem. Třebaže mě jeho reakce nepřekvapila, ucítila jsem na hrudi tíseň. Moje zrada vůči Nyktovi byla zradou na nich všech.

Přes napětí v hrudi jsem se otočila k Nyktovi, který se chytil za límec košile a přetáhl si ji přes hlavu. Oči mi málem vypadly z důlků, když se objevily jeho svaly na zádech a na nich vířící kapky krve, vtištěné do kůže – kapky, které představovaly všechny ztracené životy, za něž byl Nyktos podle svého přesvědčení zodpovědný.

Byl to důkaz, že mu záleželo na více než jednom člověku.

Odhodil košili, až se mu svaly na širokých ramenou a bicepsch napjaly, a vytáhl z dolní skříňky šedou tuniku. Jeho tělo bylo mistrovským dílem, dokazovalo, že celá léta bojuje spíš těžkým mečem než éterem.

Věděla jsem, že bych na něj neměla tak zírat, když se převlékal. Připadalo mi, že na to teď nemám právo, a nepřišlo mi to vhodné. Jenže... no, byl to opravdu hezký pohled. A já se na něj dívala vážně ráda.

„Jasně si vzpomínám, jak mi někdo říkal, že je nevhodné zírat,“ zaskočil mě Nyktův tichý hlas. „Zvlášť když je to zjevně *úmyslné*.“

V hrudi mi rozkvetlo hřejivé teplo a můj pohled zalétl k jeho. Paprsky éteru se znovu rozvířily. „Nebylo to úmyslné.“

Usmál se. „Ty tak krásně lžeš.“

Lhala jsem úplně ve všem. Než si oblékl tuniku s brokátovými pásy v barvě železa, které se táhly kolem zvýšeného límce a přes celou hrud,

cítila jsem, jak mi hoří tváře. Teplo však rychle vyprchalo. Věděla jsem jistě, že v tom bylo ukryté rýpnutí, jenže jsem dokázala myslet jen na to, jak mi to řekl naposledy. Tehdy mě doopravdy škádlil.

Rhahar si odkašlal a připomněl mi, že nejsme v místnosti sami.

„Saione, odveď Seru do její ložnice,“ řekl Nyktos, což u boha vyvolalo zjevné podráždění, a Nyktovy chladivé šedé oči se setkaly s mýma. „Až se vrátím, ještě si promluvíme.“

„Už se těším,“ zamumlala jsem.

„Tím jsem si jistý.“ Nyktos se vydal ke dveřím a pak se zastavil. Uplynula sotva vteřina. „Zkus si odpočinout.“ Pak odešel a zmizel spolu s Rhaharem v hale.

Saion pokynul ke dveřím. „Pojďme.“

Odolala jsem nutkání posadit se na podlahu jen proto, že jsem nenašela, když mi někdo říkal, co mám dělat. Došla jsem k pohovce a popadla dýku.

„Mám se bát o život?“ zeptal se mě Saion a společně jsme vyšli ven a vydali se dál chodbou. Měřil si dýku, kterou jsem pevně svírala v dlani.

„Ne, pokud mi k tomu nedáš důvod.“

Úsměv mu zjemnil pohlednou tvář a prohrál jeho sytě černou pleť. „Nic takového nemám v plánu.“

„Vážně?“ Otevřela jsem dveře. „Nechceš se mi pomstít za to, co jsem plánovala provést Nyktovi?“

„Na tom, co chci, nezáleží.“ Zachytil dveře a podíval se mi do očí. „Kdybych si myslel, že pro Nykta představuješ skutečnou hrozbu, zlomil bych ti vaz. Stejně jako každý z nás, kdo je mu věrný.“

S mrazením v zádech jsem stoupala po tmavých, spoře osvětlených schodech. Ani v nejmenším jsem o tom, co tvrdil, nepochybovala.

„A jo, vím, že by mě za to zabil. Ani to by mě nezastavilo. Nikoho z nás.“ Saion zůstával krok za mnou. „Akorát že ty pro něj skutečnou hrozbu nepředstavuješ, že ne? Možná ho přitahuješ, ale dál už to svinstvo mezi vámi zajít nemůže.“

Trhla jsem sebou a byla jsem vděčná, že nevidí, jak moc mě ta pravda zasáhla. I kdyby Nyktos uměl milovat, mě by nikdy milovat nemohl. *Nadechnout*. Zahnula jsem na schodiště ve třetím patře. *Zatajit dech*. Vypnula jsem příval viny, lítosti a hlavně hořké touhy – téměř dychtivého zoufalství, aby *to svinstvo* zašlo dál. Hledala jsem závoj nicoty a trvalo to déle než jindy. Ale když se tak stalo, prázdnotu jsem uvítala. Stala jsem se ničím a teprve pak jsem vydechla a vystoupala do nejvyššího patra. „Ale mylíš se.“
„V čem?“

Začala jsem otevírat dveře. „V tom, že pro něj nejsem hrozbou.“

Saion udeřil rukou do dveří a prudce je zavřel. „Vážně?“

Ustoupila jsem a pevněji sevřela rukojeť dýky. Saion ztichl tak, jak to uměli jen bohové a prvotní, těsně před výbuchem násilí. Bylo by ode mě moudré projevit trochu strachu.

Bohužel jsem dost často moudrá nebyla.

„Dakajové zaútočili na Černý záliv kvůli tomu, co jsem provedla. Nezdá se mi, že by byl Kolis ten typ, co se nechá snadno odradit. Nepřestane hledat zdroj moci. Ať už je to svinstvo mezi námi opravdové, nebo ne, představuji nebezpečí pro všechny, kdo tu žijí, včetně Nykta.“

Uprostřed Saionových očí pulzovala záře éteru. „Mám ti tedy rovnou zlomit vaz?“

„Jestli to chceš zkusit, tak tě žádám jen o to, abys nebyl zbabělý a nečekal, až se k tobě otočím zády.“ Rozkročila jsem se pro případ, že by skutečně zaútočil. „Prostě věz, že ti to nedám zadarmo.“

„To bych od tebe nečekal.“

Usmála jsem se na něj. „Tak co bude? Chceš to udělat, nebo ne?“

V Saionově tváři se mihlo něco podobného úctě. „Jak jsem řekl, *choti*, nemám v úmyslu zpečetit svůj úmrtní list.“

„Nejsem *choť*.“

„Za pár dní budeš.“

„Ale budu doopravdy *tvojí* chotí?“ zeptala jsem se.

Saion neodpověděl. Nebylo to třeba. Oba jsme znali odpověď. Otevřel dveře. „Až po tobě.“

Prošla jsem kolem něj, vešla na chodbu a na místě se zastavila. Před dveřmi do mé ložnice stála vysoká žena se světlou pletí a s dlouhými tmavými vlasy a se skloněnou hlavou si četla z nějaké knihy. Nikdy předtím jsem ji tu neviděla. „Kdo je to?“

Saion za mnou zavřel dveře. „Orfina.“

Snažila jsem se spojit si tuto smrtelně vyhlížející ženu s velkým, půlnočním drakenem, kterého jsem viděla bojovat na obloze nad Černým zálivem. V boji ji zranili, ale zdálo se, že už je v pořádku.

Pak mi došlo, proč je tady. „Je tady, abych neutekla?“

Saion se usmál. „Je tady, aby zajistila, že *budeš v bezpečí*.“

„Nemyslím si, že se to vzájemně vylučuje,“ zamumlala jsem a přemýšlela, jak přesně se Nyktovi podařilo dostat ji sem tak narychlo.

„Máš pravdu.“ Saion pokrčil rameny. „Čekala jsi snad něco jiného?“

„Ne,“ uznala jsem.

„Ale nemyslím si, že to má stejnou váhu,“ pokračoval Saion po chvíli. „Ochrana spíš než trest.“

„Vážně?“

„Vážně,“ zopakovala Orfina z dálky. Vrátila jsem se k ní pohledem. Otočila stránku v knize. „Slyšela jsem celý váš rozhovor.“

„Aha,“ zamumlala jsem a dál pokračovala chodbou. Orfina věděla o jiskrách života, ale netušila jsem, jestli ví i o mém plánu.

Pak konečně vzhledla. Teď když jsem jí byla blíž, spatřila jsem její karmínové oči a svislé štěrbiny zorniček mezi hustými řasami. Vypadala jako smrtelnice, zhruba dvaceti- třicetiletá. „Kdyby Nyktovi záleželo víc na tom, abys zůstala vevnitř a nedostala se do potíží, nedovolil by mi spálit na popel každého, kdo se k tobě jen přiblíží.“

„Každého?“

„Každého, kdo představuje hrozbu.“ Orfina se sebejistě usmála a v tom úsměvu nebylo nic vřelého. „Pro tebe. Ne pro něj, což je dost nešťastné.“

Saion se pobaveně usmál.

No, pochopila jsem, že už nemusím přemýšlet nad tím, jestli o mém plánu ví. „Raději bys spálila na popel mě?“

„Za to, že tě vůbec napadlo Nykta zabít? Ano.“ Orfina jednou rukou zaklapla knihu a odstrčila se od stěny. Vykročila mým směrem a Saion se okamžitě narovnal a sjel rukou k meči u boku. Bojovala jsem s instinktem, který na mě křičel, abych ustoupila. Byla vysoká asi jako já a tunika bez rukávů, kterou měla na sobě, se jí lepila na oblé boky. Vypadalo to, že není tak úplně *ve formě*. Ale to já taky ne. „Nykτος je pro nás... výjimečný.“

Dívala jsem se na ni a po zátylku mi přebíhal mráz.

„Ale ty taky.“ Pramen vlasů jí spadl na klenutou líci. „Ty jsi *život*.“ Ztišila hlas... a já bych přísahala, že jí z nosu stoupají slabé obláčky dýmu. „A to je jediný důvod, proč ještě dýcháš.“

Odešla jsem beze slova do své ložnice, protože jak bych mohla reagovat na to, co mi Orfina řekla? *Díky za to, že uznáváš hodnotu jisker a neupálíš mě zaživa?*

Dlouho jsem sama nezůstala. Baines, smrtelník nebo polobůh, kterého jsem tu poznala hned první noc, mi přinesl horkou vodu. Jako všichni ostatní pracující v Haidově domě to dělal z vlastní vůle, protože chtěl Nyktovi pomoci.

Takovou loajalitu Nykτος vzbuzoval.

Seděla jsem na pohovce a Bainova přítomnost mi byla nepříjemná i poté, co odešel – ne kvůli němu, ale kvůli tomu, co jeho příchod znamenal. Poslal ho Nykτος. Většina lidí by to nejspíš považovala za maličkost a snadno by to gesto přehlédla, ale já ne. Bylo to od něj... neuvěřitelně pozorné. A já jsem nechtěla, aby byl ohleduplný. Nebo laskavý. Současně jsem si uvědomovala, jak jsou mé myšlenky zvrácené.

Jsi jeho slabinou.

Polkla jsem a podívala se na dýku, kterou mi dal Nykτος potom, co zničil moji starou. Naprosto jsem jeho reakci chápala. Tak trochu

omylem jsem mu ji zabodla do srdce, ale i přesto jsem na něj kvůli tomu byla naštvaná. Ta dýka byla *moje* a v životě mi patřilo jen málo věcí.

Svým darem si to nicméně víc než vyžehlil. Byl to *vůbec první* dárek, který patřil jen mně.

Dýka s hladkou, lehkou rukojetí ve tvaru půlměsíce byla skutečně uměleckým dílem. Čepel ze stínového kamene byla jemná, a přesto smrtící, ve tvaru tenkých přesýpacích hodin a z obou stran vražedně ostrá. Zbrojář do dýky vyryl draka, jehož ostnatý ocas kopíroval křivku čepele a šupinaté tělo a hlava chrlící oheň byly vyřezány do rukojeti.

Nyktos mi ji vzal, jakmile se dozvěděl o mé zradě. To, co mi udělal Tarik – to krmení se mými vzpomínkami a slídění v nich –, bylo tak bolestivé a *děsivé*, že jsem to nedokázala skrýt ani před Nyktem, natož před sebou. Vycítil mou hrůzu a jednal.

Můžeš cítit obavy, ale nikdy ne hrůzu, řekl a pak vtiskl rukojeť dýky do dlaně té samé dívky, která kdysi přísahala, že ji obrátí proti němu.

Mohla by ztráta schopnosti milovat zvyšovat laskavost? Nevěděla jsem to, ale nepřekvapilo by mě, kdybych se dozvěděla, že ano.

Se sevřeným srdcem jsem se zvedla a došla ke dveřím do koupelny. Zastavila jsem se. Prostor byl mnohem krásnější než dusivá komnata, kterou jsem užívala ve Wayfairu. Málokdy jsem měla k dispozici čistou vodu, natož horkou, a často jsem se raději koupala v jezeře. Srdce se mi sevřelo steskem. Uvidím ještě někdy své jezero? Ucítím, jak mi jeho chladná voda stéká po kůži? Jen sotva.

S těžkou myslí jsem bloudila pohledem po vaně. Ruka mi sjela ke krku. Naložit se do horké lázně by bylo úžasné, ale nemohla jsem, i kdybych na to měla čas. Ne, když jsem prakticky cítila, jak se mi pásek od županu zarývá do kůže a brání přívodu vzduchu.

Kdo ví, jestli budu ještě někdy schopná naložit se do vany.

Přinutila jsem se alespoň vejít dovnitř, svléknout si potrhaný svetr a kalhoty a vložit svršky a spodní prádlo do malého košíku. Jednou z žíněk jsem se umyla, aniž bych použila připravenou lázeň, a opláchlá zaschlou krev z boje s bohy v trůnním sále. Podívala jsem se do zrcadla

a prohlédla si jen stopu po kousnutí na krku. Dvojice ranek měla stále ještě zlostný odstín rudé.

Tarik se zakousl do stejného místa jako Nyktos. Jejich kousnutí se však nemohla lišit víc. Jedno přinášelo potěšení, druhé nesmírnou bolest.

Polkla jsem a podívala se na svá prsa. Kousnutí, které mi tam zanechal Nyktos, těsně nad bradavkou, bylo jemnější, červenorůžové. Přejela jsem prsty po mělkých záhybech a zalapala po dechu při prudkém přívalu touhy v podbřišku. Trhla jsem rukou. Pomyšlení na jeho ústa na mém těle, na pronikavost jeho tesáků, mi v danou chvíli nijak neprospívalo.

Natáhla jsem si noční košilku a župan z černého mačkaného same-tu, došla jsem k balkonu a odhrnula závěsy. Obloha teď měla tlumený odstín šedi a svit hvězd byl slabý.

Jsi jeho slabinou.

„Co to dělám?“ zašeptala jsem a rozhlédla se po komnatě. Žádná odpověď nepřicházela. Nebo možná *ano*, ale já si ji nechtěla připustit, protože jsem věděla, co bych pak musela udělat.

A to jsem nechtěla.

To uvědomění mi příliš nepomohlo uklidnit rozdivočelé srdce. Začala jsem přecházet po pokoji a nepřestala jsem, dokud nevešla drakenka s vlasy barvy medu a nepřinesla mi večeři. Davina mlčky položila na stůl talíř s poklopem a pohár vína. Ani se nepodívala mým směrem – těžko říct, jestli proto, že se dozvěděla o mé zradě, nebo z jiného důvodu. Davina nikdy nebyla zrovna přátelská.

„Vrátil se už... Nyktos?“ zeptala jsem se.

Beze slova se na mě podívala s povytaženým obočím a vypocho-dovala z místnosti. Zase jsem zůstala sama. Jídlo bylo moc dobré, ale sotva jsem položila poklop na prázdný talíř, zapomněla jsem, co na něm bylo, a pohlédla ke dveřím, které spojovaly mou ložnici s Nyktovou.

Byly stále odemčené?

Vstala jsem a udělala k nim několik kroků, načež jsem se zastavila. Zhluboka jsem se nadechla, vrátila se na pohovku a strčila si nohy pod

sebe. Byla jsem *unavená*, a navzdory mnoha pádným důvodům proč mi v hlavě klíčilo semínko obav. Nedostatek spánku. Nyktovo krmení. Tarikovo kousnutí. Zjištění pravdy o jiskrách a... no... úzkost ze všeho ostatního. Za víření všech těch myšlenek jsem zavřela oči. Jedině s tímto vysvětlením jsem dokázala usnout – potřebovala jsem spánek, abych mohla přijít na to, co mám dělat. Kdybych si totiž připustila ten druhý důvod, tedy proměnu, určitě bych neusnula. Proměna končila jen jedním způsobem.

Mojí smrtí.

Probudila mě ohlušující rána a trvalo mi déle než pár vteřin, než jsem si vzpomněla, kde jsem.

Pomaloučku jsem se posadila a rozhlédla se po místnosti osvětlené jediným nástěnným svítidlem u dveří. Bylo to hřmění? Nepůsobilo to tak. Navíc jsem měla za to, že v Zemi stínů bouřky nebývají.

Chtěla jsem se zvednout, ale zarazila jsem se, když mi k pasu sklouzla měkká přikrývka. Zamračila jsem se, zabořila prsty do plyšového materiálu a podívala se na košík, ve kterém byla předtím uložená – teď byl prázdný. Nevzpomínala jsem si, že bych si deku vzala předtím, než jsem si sedla.

Zvenčí dovnitř náhle pronikla intenzivní záře a osvětila celý prostor. Vyskočila jsem na nohy a s bušícím srdcem jsem přešla k balkonovým dveřím. Na blesk byla záře příliš jasná, ale zrovna když se dveře komnaty rozlétly dokořán, ozvalo se zaburácení hromu.

Orfina vběhla dovnitř a její karmínové oči zářily jako dva vyleštěné rubíny. „Nechod tam.“

Podívala jsem se na její meč, který držela u boku, otočila jsem se a otevřela dveře.

„Zatraceně,“ zavrčela Orfina.

Vzduch, který jsem vdechla, mě okamžitě zadusil. Byl plný kouře, který tlumil světlo hvězd, štípal mě do očí a páčil v krku. Vrhla jsem se k zábradlí, zatímco se z nádvoří a mohutného Valu obklopujícího Haidův dům ozývaly výkřiky.

Uchopila jsem chladné kamenné zábradlí, vyklonila se a zalapala po dechu. To, co jsem spatřila, mě uvedlo v šok. Hluboko v Rudém lese šlehaly stříbrné plameny, osvětlovaly noční oblohu a propalovaly karmínové moře z listů. Stromy praskaly a explodovaly ve spršce stříbrných jisker.

Balkonem se prohnal náhlý poryv vichru a nekompromisně rozehnal dým. Zvedla jsem hlavu k hnědému drakenovi velkému skoro jako Nektas, který proletěl nad nádvořím a zamířil přímo k Rudému lesu.

„Kruci,“ zavrčela Orfina. „Hned se vrať dovnitř.“

Draken v letu vypustil trychtýř stříbrného ohně, který zasáhl les těsně za Valem. Plameny vystřelily vysoko, dosáhly nad Val a na krátkou chvíli osvětlily strážce. Oheň se odrazil zpátky...

Dopotácela jsem se k Orfině, zatímco mi v hrudi vzplanuly jiskry a začaly pulzovat, a noční oblohou zarezonovaly výkřiky bolesti.

„Pro lásku boží,“ zašeptala jsem a hrůza mě přilepila k místu, kde jsem stála. Pak... *něco* spadlo. Mé pálicí oči sledovaly, jak to jako kometa padá k zemi. Pád trval sotva pár vteřin, ale připadalo mi to jako věčnost. V reakci na blízkou smrt se mi rozzhavlily dlaně.

Hnědý draken znovu vychrlil oheň na Rudý les a zasáhl stejné místo jako předtím. Na zem dopadl praskot ohnivě energie a otřásl mi kostmi. *Ten* zvuk mě probudil.

„Dovnitř,“ zavrčela Orfina a popadla mě za ruku. „Hned.“

Zatímco mě táhla dovnitř, nad nádvořím se obrovskou rychlostí přehnal další draken, letěl tak rychle, že jsem sotva rozeznala červenohnědé šupiny. Přitiskl se na hřbet toho hnědého a zaryl drápy do jeho šupin a masa. Hnědý draken zavřískl a prudce se ohnal, jak se snažil setřást mnohem menšího drakena...

Orfina mě strčila dovnitř a zabouchla za námi dveře. S bušícím srdcem jsem se potácela kolem, zmítaná šokem a zmatkem. Snažila jsem se

nevdechnout hořký pach kouře, který nás provázel až do ložnice. Nedomnívala jsem pochopit, co se děje – co jsem právě viděla venku.

Na zem dopadl další hrom, otrásl celým palácem a způsobil, že se skleněný lustr nade mnou prudce rozkýval. Prostor před palácem se opět zbarvil do stříbrna a roztrávil moji otupělost.

Otočila jsem se čelem k Orfině. „To je jeden z Kolisových drakenů?“

„Nepoznávám ho.“ Orfina se v půli cesty otočila k balkonovým dveřím a hrudník se jí prudce zvedal a klesal. „Buď jeho, nebo jiného prvotního.“

Otočila jsem se ke dveřím vedoucím do sousedící komnaty a bezpochyby jsem věděla, že Nyktos je někde tam venku, v kouři a ohnivé noční mřížce.

A já bych tam měla být s ním.

„Nevíš, jestli jsou tam jenom drakeni, nebo i dakajové?“ Šla jsem k pohovce a sebrala z područky dýku ze stínového kamene.

„Nemám tucha. Útok začal před necelými deseti minutami.“ Sotva jsem se vydala ke dveřím z ložnice, rozzlobením se jí rozšířily nosní dírky. „Co si myslíš, že děláš?“

„To, co bychom měly dělat obě.“ Podívala jsem se do tmavého prostoru za balkonovými dveřmi, zvenčí se ozvalo další děsivé zakvílení. „Jdu na pomoc.“

Orfina sevřela jílec meče.

„Nepřichází v úvahu.“

„Jestli jsou tam někde dakajové, víš, že Nyktos proti nim nebude moci použít éter.“

„Nektas a ostatní drakeni –“

„Je mi jedno, co dělá Nektas a ostatní drakeni,“ přerušila jsem ji.

„Nemělo by. Protože ten zatracený parchant tam venku nepálí les jen tak pro zábavu.“ Otrásl námi další výbuch. Napůl jsem čekala, že se na nás zřítí lustr. „Slyšíš to? To nejsou vybuchující stromy. To vybuchuje země. Víš, co je pod ní, ne?“

Tělem mi projel chlad. „Pohřbení bohové.“

Orfina přikývla. „Ten draken chrlí oheň přímo skrz půdu, komnaty i ty zatracené řetězy, které je drží pod zemí. Jestli ho nezastavíme, zaplaví celou Zemi stínů stovky vyhladovělých, našťvaných bohů.“

Nemusela jsem dlouho pátrat, abych si vzpomněla na to, jak se šílení bohové drápají ze země. Bylo jich jen pár. Stovky? „O to spíš musíme pomoci.“

„Můžeš pomoci tím, že zůstaneš uvnitř paláce, kde je momentálně bezpečno.“

„Vím, že se vůbec neznáme, ale já nejsem ten typ, co stojí opodál a schovává se, když může bojovat.“

„Je mi úplně jedno, jaký jsi typ.“ Vykročila mým směrem. „Jestli si nesedneš na zadek a nezačneš poslouchat, posadím tě na zadek *já*.“

Frustrace se proměnila v zuřivost, hnanou množstvím zbytečných smrtí a vědomím, že jsem je pravděpodobně způsobila já. Vzpurně jsem Orfině pohlédla do očí. „Ne.“

Orfina se nahrbila. „Co prosím?“

Jiskry v mé hrudi náhle začaly hučet, ale jinak než v blízkosti Nykta nebo kdykoli jsem vyvolávala éter, abych někoho přivedla k životu. Vibrace byly hlubší a silnější, pumpovaly mnou a plnily mi žíly, až jsem měla pocit, že mi pulzuje celé tělo. „Řekla jsem, že ne.“

„Slyšela jsem, ale nevím, proč si myslíš, že o tom můžeš rozhodovat.“

„Já zase nevím, proč si *ty* myslíš, že mi můžeš říkat, co mám dělat.“ Hučení mě tlačilo na hrudi a Orfininy zorničky se náhle ještě víc roztáhly. „Proč si myslíš, že na nás útočí? Copak se někdo z prvotních nudí a jen tak se rozhodl Nykta našťvat? Nebo jde o to, co jsem udělala? Že jsem tady?“

Orfina nespokojeně zavrčela.

„Jdu tam,“ řekla jsem jí. „Jestli je tvou povinností mě chránit, tak mě ochraňuj *tam*. Nebo ne. Je mi to srdečně jedno.“

Nastala chvíle napjatého ticha. Věděla jsem, že kdyby mě chtěla zastavit, mohla by to snadno udělat. „Do prdele práce,“ zamumlala. „Jdeme.“

„Díky.“ Zhluboka jsem vydechla, otočila se ke dveřím a otevřela je dřív, než si to mohla rozmyslet. S Orfinou za patami jsem spěchala chodbou a cípy županu se mi třepotaly kolem nohou.

„Víš,“ řekla, sotva jsme doběhly k zadnímu schodišti, které vedlo k východu nejbližší nádvoří směrem k Rudému lesu, „nemáš boty.“

„To mě aktuálně vůbec netrápí.“

„Jo, v první řadě by ses měla trápit tím, aby tě nezabili, ale předpokládám, že to se v tuhle chvíli ani nedostalo na seznam tvých priorit.“ Střelila po mně rudým pohledem. „Musíš dávat pozor, ať neskončíš mrtvá. Jestli se to stane, zabiju tě vlastníma rukama.“

„Nejenže mi ta výhrůžka připadá opravdu kontraproduktivní,“ – seběhla jsem poslední schody – „ale bude to dost těžké, když už mrtvá budu.“

„Určitě chápeš, o co mi jde.“ Když jsme došly na odpočívadlo v hlavním patře, Orfina se prosmýkla přede mě. Hřebený šupin na její bledé kůži teď byly mnohem nápadnější. „Drž se u mě.“

„Ty se drž u mě.“ Předešla jsem ji.

Proud nadávek, který Orfina spustila, byl celkem působivý. „Nyktos mě varoval, že jsi tvrdohlavá.“

„Opravdu?“ Otevřela jsem dveře ven a vyšla do...

... naprostého chaosu.

4

Dlaně se mi rozehřály a jiskry začaly skutečně pulzovat. Bolest a smrt byly všude – v doutnajících lidských hromádkách na zemi i v obličejích těch, co ještě stáli. Za Valem se oheň šířil od stromu ke stromu a další a další vybuchovaly pod žárem éteru. Dým vířil vzduchem v hustých chuchvalcích a nesl dusivý zápach spáleného dřeva a zuhelnatělého masa. Orfina vykřikla, když na nádvoří dosedl další draken a při dopadu odmrštil zeminu a kamínky.

Ze všech stran nádvoří i Valu sbíhali strážníci, klekali si a mířili na hnědého drakena, který nad nimi kroužil a zanechával za sebou třpytivý, krvavý déšť. Západní stranu smáčela krev a tamější strážci...

Ječeli, padali k zemi a svíjeli se, zatímco se vysvlékali ze zbrojí a oblečení. Jejich agónie mi působila mrazení uvnitř. Podobný řev jsem ještě nikdy neslyšela. Znělo to, jako by volali, aby je smrt vysvobodila.

„Proboha,“ zašeptala jsem. „Co to s nimi je?“

„To naše krev,“ zavrčela Orfina. „Většinu spálí zaživa.“

„Zatraceně.“ Rozhlédla jsem se, zda neuvidím Nykta, ale v kouři jsem téměř nikoho nepoznala. „I prvotní?“

„Taky, akorát je nezabije.“

Předpokládala jsem, že by se mi asi mělo ulevit. Krátce jsem se na-dechla, načež hnědý draken vychrtil další oheň. Proud se ovšem přerušil. Z nebe se snesl velký černošedý draken a vrazil mu do boku.

„Nektas,“ vyhrkla jsem, ohromená jeho velikostí. Druhého drakena jsem už ani neviděla.

„Už jsou tady!“ vykřikl strážce a obrátil naši pozornost k Valu. „Zavřít brány! Zavřít brány!“

S mrazením v zádech jsem vyrazila k bráně, aniž bych dbala kamenité půdy pod nohama. Proběhla jsem kolem *lidských bromádek*. Nemohla jsem se na ně dívat. Už tak mě tížila touha zastavit a změnit všechno, co se stalo. Kdybych se podívala, těžko říct, jestli bych té touze dokázala odolat.

„Nestihnou to!“ zakřičela Orfina. „Už jsou tady!“

Zpočátku jsem je neviděla. Za Valem bylo příliš mnoho kouře, ale pak se těsně za ním objevil Nektas a s ním i hnědý draken. Nektas do něj s roztaženými křídly, která švihala vzduchem, zabořil drápy, roztočil se a odhodil toho pitomého drakena směrem k hořícím stromům. Prostor za Valem ozářila sprška stříbrných jisker.

Zastavila jsem se a spolkla překvapený výkřik, když do polozavřené brány narazili *oni* a rozmlátili dřevo na třísky. Vlétli dovnitř jako masa propadlých, papírových těl a hladových, širokých tlam. Musely jich být desítky – možná *stovky*.

Zavalili strážce u brány a zběsile je trhali na kusy. V mžiku byli na nádvoří a utíkali rychleji, než bych si myslela, že jsou jejich křehká, podvyživená těla schopná.

Ale hádala jsem, že nejsem jediná, koho motivuje hlad.

„Opovaž se zemřít,“ varovala mě Orfina a hodila mi meč, který držela. Objevilo se stříbřitě modré světlo a ona se proměnila do své drakení podoby.

Přeletěla nade mnou s onyxově zbarvenými křídly, snesla se na přední nohy, natáhla dlouhý krk a vychrlila oheň na skupinku padlých. Někteří se s kvílením skáceli k zemi, jiní běželi dál.

Hlava, nebo srdce, připomněla jsem si, když se mi podařilo znovu popadnout a zklidnit dech. Připravila jsem se k boji, v jedné ruce krátký meč a v druhé dýku.

První pohřbený bůh se prosmýkl kolem Orfíny s vyceněnými tesáky a šedavou kůží kolem očí, která postupně přecházela do černa. Další dva se k němu rychle přidali, třebaže se Orfína rozmáchla svým ostnatým ocasem a srazila několik hořících padlých k zemi. Počkala jsem, až ke mně doběhnou.

Pak jsem vyrazila vpřed a vrazila dýku hluboko do jednoho z nich. Z jeho hrudi vytryskla horká, lesklá krev, která páchla rozkladem. Odkopla jsem ho proti druhému. Otočila jsem se a rozmáchla se s mečem v ruce. Ostrá čepel protála bohu krk až příliš snadno. Znechuceně jsem zkřivila ret, otočila se a vrazila dýku do hrudi třetímu, zatímco Orfína znovu osvítila nádvoří svým plamenem. Svit byl krátký, ale vydržel dost dlouho na to, abych zahlédla Bele bojující u brány. Můj šok, že ji vidím jinak než omráčenou a zbrcenou krví, rychle zastínilo vrčení pohřbených bohů.

Neměla jsem nejmenší tušení, kolik Nyktových blízkých strážců tu dnes v noci je, ale padlí bohové byli všude, pobíhali kolem nebo se živili těmi, které předtím skolili, a raněnými.

Nad Valem se náhle zjevil Nektas. Odletěl do hlubší, zarostlejší části Rudého lesa, z níž jsem původně viděla šlehat plameny. Požár sice ustal, ale vzduch stále nesl pach spáleného dřeva.

Výkřik plný bolesti mě přiměl trhnout hlavou ke strážci, který právě vrazil dýku do boku boha, jež ho držel na zádech.

Vydala jsem se k nim, zmítaná hnusem a vztekem. Jak mohl někdo, ať už prvotní, nebo ne, vypustit něco takového? Oběma rukama jsem zabodla meč hluboko do bohových zad. Sotva jsem čepel vytáhla, bůh se vymrštil dopředu a zhroutil se na strážce.

Odstrčila jsem padlého stranou a ucukla. Strážce měl otevřené oči a rychle mrkal, z úst a... z krku mu prýštila krev. Mé ruce začaly hřát a jiskry pulzovat. Věděla jsem, že bych neměla, i když bohové ani prvotní jiných dvorů uzdravování necítily. Bylo to však jako instinkt; reakce, kterou jsem nemohla ovládat, přesně jak říkala Aios. Natáhla jsem se k němu...

Orfina přistála vedle mě a křídlem mě štouchla do zad, zatímco chrtila tenký proud ohně směrem ke skupině padlých bohů, kteří se k nám hnali. Ustoupila jsem z dráhy jejích křídel a všimla si, že strážce už nemrká. Krev už neproudila tak volně. Éter se mi rozpínal v hrudi. Otrásla jsem se, odvrátila se a zjistila, že může být ještě mnohem hůř.

Na padlou drakenku, která se proměnila do své smrtelné podoby, se vrhali pohřbení bohové. V její blízkosti bylo tolik mrtvých, že jsem stěží viděla, kde je.

Seskočila jsem z těla strážce. Drakenka byla v mnohem zranitelnější pozici. Zabodla jsem dýku do hlavy jednoho z bohů a další bohyni jsem strčila Orfině do cesty. S křupnutím, na které dlouho nezapomenu, jí zlomila vaz. Odstrčila jsem stranou dalšího boha a zahlédla kůži, dříve zbarvenou do červena a hněda, nyní *příliš* červenou, a medově hnědé vlasy...

Ach, pro lásku boží.

V panické snaze dostat bohy z drakenky jsem ztratila veškerou zručnost a začala do nich sekat hlava nehlava. Sotva jsem se k Davině dostala, vzduch mi uvízl v příliš staženém hrdle. Polovina jejího těla byla spálená k nepoznání. Druhá polovina byla rozervaná na kusy ostrými drápy a tesáky. Bylo jasné, že...

Žaludek se mi zkroutil, jak se mi udělalo nevolno. Davina byla pryč. Jen tak. Celé mé tělo se svíjelo v křeči pod tíhou vědomí, že to můžu napravit. Jiskry to chtěly. *Já* jsem to chtěla. Vždyť šlo o Davinu a byla *mrtvá*.

„Přestaň!“

Zvedla jsem hlavu a pohlédla do Ectorových jantarových očí. Světlovlasý bůh se otočil a zvedl ruku. Z jeho dlaně vyšlehl éter, udeřil do pohřbeného boha a odmrštil ho několik kroků dozadu.

„Nedělej to.“ Ector se rozmáchl druhou rukou, v níž třímal meč, a proklál dalšímu padlému bohu krk. Odtáhla jsem se od Daviny. „Jen to všechno zhorší.“

Přemohla jsem tíseň, která hrozila uzavřením mého hrdla, a přinutila jsem se od Daviny odtrhnout. *Nadechnout*. Ector měl pravdu. Kdybych

někoho přivedla zpátky k životu, ostatní bohové a prvotní by to pocítili. *Zatajit dech*. Část mého já si říkala, jestli na tom záleží, když už o jiskře života stejně vědí, ale vůbec ničemu by to nepomohlo. Tlak na mé hrudi sílil.

„Drž se,“ zašeptala jsem chraptivě, vydechla jsem, znovu se nadechla a zadržela dech a přinutila se vyrazit směrem k Bele.

Bohyně se právě otáčela a prorážela mečem padlému obličej a černé vlasy jí padaly na ramena. Sotva mě spatřila, pozvedla obě obočí a odhalila hluboké vrásky na světle hnědé pleti, která už nenesla bledost smrti. Vytrhla čepel z těla padlého. „Nyktos se posere, až zjistí, že jsi tady venku.“

To bylo dost pravděpodobné. „Kde je?“

„S Rhaharem a Saionem.“ Její oči, nyní stříbrné, se rozzářily. „Jsou v lese a snaží se pochytat osvobozené bohy.“ Otrhla si čelo hřbetem ruky. Zůstala na něm šmouha krve. „Určitě mají co dělat.“

Se sevřeným srdcem jsem se otočila a trefila nejbližšího boha. Odstrčila jsem ho. Tam tedy letěl Nektas? Hrozilo, že se mě zmocní obavy. „Určitě budou v pořádku.“

„Já vím.“ Bele se přikrčila a zvedla dlouhé štíhlé kopí. Hodila mi ho. „Jsou lehčí, oboustranná a zábavnější.“

Kopí bylo podstatně lehčí a vzhledem k tomu, že jsem už začínala cítit napětí ve svalech, věděla jsem, že boj s ním nebude tak fyzicky náročný. Pustila jsem meč a přendala si kopí do pravé ruky. „Kolik myslíš, že jich bude?“

„Příliš mnoho.“ Bele hvízdla, když Orfina udeřila jednoho z bohů ocasem. „Myslím, že se otevřelo víc komnat najednou.“

„Je v ohrožení i Léthé?“

„Pro případ, že by se někdo z nich z tohohle zmatku utrhl, je tam Ehtawn s pár dalšími.“ Bele zvedla meč a ukázala na zničenou bránu. Její přivřeně oči se ještě zúžily. „A někdo právě zazvonil k večeri, protože jich přichází víc. Musíme s tím bufetem, který se snaží udělat z našich lidí, skoncovat.“

Naši lidé.

Vzhledla jsem a uviděl strážce na Valu, jak střílejí na zem za hradbami. Zakašlala jsem při závanu kouře, vypnula smysly a vyrazila vpřed. Nebyli to moji lidé. Nikdy nebudou. Závoj nicoty, který mě zahalil, mi přišel přívětivý. Dokázal mě úplně otupit. Žádné intenzivní naléhání jisker. Žádný pocit viny, bodající do kůže při každém novém výkřiku. Žádná mučivá bolest z Davininy smrti. Žádný strach z toho, že se ostatním něco stane nebo že zemřou. Žádný strach z toho, že Nyktos bude zraněn, ani zvědavost, proč jsem se tím tak trápila, a obavy, které *to* podporovalo. Propadla jsem řízenému šílenství bitvy a stala se tím, čím jsem vždycky byla.

Vražedkyní.

Netvorem.

Vrazila jsem kopí do srdce dalšího boha a pak ho vytrhla. Otočila jsem se, až mi pár pramenů vlasů šlehlo do obličeje, a srazila jsem dalšího a vzápětí ještě jednoho. Prudce jsem se otočila, násadou kopí jsem odrazila padlého boha a pak jsem trhla kopím zpět a probodla boha za sebou. Se zavřením jsem ho odkopla, znovu se otočila a prorazila mu hrotem zátylek. Orfina šla za mnou a chytala další mezi své mohutné čelisti nebo je spalovala ohněm. Zatímco jsem si klestila cestu nádvorem, nespouštěla mě z očí.

Po čele mi tekly potůčky potu, ale nepočítala jsem, kolik životů bylo ztraceno – kolik jsem jich vzala. Než jsem přišla do Země stínů, ukončila jsem sedmnáct životů – osmnáct, pokud bych k nim přidala i Tavia. Znechuceně jsem ohrnula ret a zasáhla dalšího boha. Svého nevlastního bratra jsem nebrala v potaz, protože měl ještě nižší hodnotu než barat, ale od chvíle, kdy jsem vstoupila do Země stínů, jsem to nepočítala a teď jsem s tím nehodlala začínat.

Otočila jsem se, prorazila kopím něčí záda a pak i hlavu, až mi krev potřísnila župan. Třebaže mě bolely svaly, adrenalin mě poháněl dál, otočila jsem se a zabodla kopí ze stínového kamene do hrudi padlého hořícího boha. Kouřem se prodraly záblesky éteru přicházející od Bele, Ectora i několika dalších strážců. Rychle jsem si všimla, že ti, které Ector

a ostatní strážci zasáhli éterem, byli jen zraněni, ale ti, které zasáhla Bele, padali k zemi. Nechtěl by se teď Saion vsadit, že je Bele silnější? Sázku by vyhrál.

Otočila jsem se, udeřila stranou kopí do jednoho z padlých bohů, kterého Ector předtím zasáhl éterem, a srazila ho k zemi. Zvedla jsem zbraň...

A vtom můj svět získal stříbrnou barvu, když se sotva pár centimetrů od mého obličejce objevil záblesk éteru a zapraskal. Ucouvla jsem a bosé nohy mi uklouzly na něčem, co mohla být jen nahromaděná krev. Dopadla jsem na zem, aniž bych si všímala mokra, které mi smáčelo župan a kolena, a místo, kde jsem stála, protnul další paprsek esence...

Orfina vykřikla a zapotácela se pod závanem větru. Energie se jí rozběhla po těle a prozářila žíly a šupiny. Vykřikla jsem. Orfina se vztyčila na zadních a zamávala křídly a já jsem vyskočila na nohy. Jedním křídlem mě udeřila do hrudi a já se rázem zapotácela a odletěla dozadu.

Tvrdě jsem dopadla na zem. Vyrazilo mi to dech z plic, ale nějak se mi podařilo přidržet se kopí. „Au,“ zasténala jsem, ale věděla jsem, že na zemi dlouho nevydržím. Překulila jsem se a postavila se na nohy, chystala jsem se na dotyčného s nejhorší muškou na světě zařvat, ale když jsem se otočila...

Setkala jsem se tváří v tvář s bohem.

Zcela dobře živený a oblečený bůh se světlými vlasy i pletí a zdravým leskem, který vysloveně křičel, že nestrávil ani vteřinu svého života v hrobě. Ztěžka jsem dýchala, ale nezaútočila jsem. Nedokázala jsem rozpoznat, jestli to není jeden z bohů Země stínů, se kterým jsem se ještě nesečkala.

„Světlé vlasy.“ Prohlédl si mě s přimhouřenýma očima. „Pihy. Určitě jsi to ty.“ Bůh naklonil hlavu na stranu a usmál se. „A to jsem si myslel, že pro tebe budu muset dovnitř. Ale ty jsi... začarovaná.“

„Jdi se bodnout,“ zašeptala jsem. Byl to mocný bůh.

„Možná později.“ Mrkl na mě a já jsem pozvedla kopí. Jeho pohled zalétl kamsi za mě. „Nebo ne.“

Někdo mi sevřel cop a trhl se mnou. Obklopil mě pach hlíny a hniloby. Sotva mě jeden z pohřbených bohů zezadu chytil za rameno a sáhl mi po krku, probudila se k životu dlouhá léta výcviku. Otočila jsem se...

A projela mnou náhlá, šokující bolest, když mi tesáky rozervalý kůži na rameni. Padlý bůh se přísál a jeho drápy pronikly látkou županu. Zjevně mu bylo jedno, že minul mé hrdlo. Bezmyšlenkovitě jsem zareagovala a vytrhla se mu. Zaplavila mě horká bolest a maso se roztrhlo – možná i svaly. Zatnula jsem zuby a postavila se padlému čelem.

Byla to žena... čerstvá. Neměla křídovou pleť ani propadlé tváře jako ostatní. Dokonce působila mladě, asi jako já. Po bradě jí stékala krev – moje krev. V očích se jí blýskal éter, intenzivně a znervózňujícím způsobem. Vrhla se na mě.

Vymrštila jsem se, i když mi z ramene do paže vystřelovala mučivá bolest. Bolel mě i náraz kopí, které jí proniklo hrudí, a pod tou tíhou jsem padla na kolena, takže kopí skončilo zaklíněné mezi ní a zemí. S nadávkami jsem se zvedla, tasila dýku a otočila se.

Bůh tam stále byl, nehybný a nedotčený směsicí kouře a smrti. „Zajímavé. Tvoje krev. Voní po... *životě*.“ Přičichl ke vzduchu, rozšířil oči a za zorničkami mu pulzovala záře esence. „Krev. Popel. Krev a...“

Přerušil ho proud ohně, který toho parchanta zachvátil celého. Orfina přistála vedle mě. S úlevou jsem zaregistrovala, že je v pořádku natolik, aby mohla zůstat ve své drakení podobě a bojovat. Odsunula jsem podivná slova toho muže na kraj své mysli a opatrně se dotkla svého ramene. Zasyčela jsem. Bylo zakrvácené a potřhané, ale mohlo to být horší. Kdyby se zakousla do krku, byla bych už mrtvá.

Prodýchala jsem palčivou bolest a ztuhla, když se nádvořím rozlehlo tiché zavrčení a rozvlnilo kouř. Co to proboha je? Po celém těle mi naskočila husí kůže a několik pohřbených bohů se otočilo k Valu a pozvedlo hlavy...

Otočila jsem se za zvukem dunivých kroků a zalapala po dechu, zatímco se na mě vrhl další padlý bůh. Položila jsem mu ruku na hrud' a vrazila mu dýku do spánku. Závratný příval bolesti mi způsobil mžítiky

před očima a donutil mě vytahovat čepel pomalu. Stálo mě to hodně sil. Vrazil do mě další padlý. Spadla jsem na zem, vymrštila ruku a zablokovala padlého, který se na mě řítí. Chyba. Věděla jsem to. Podělala jsem to. *Nikdy nedovol, aby tě protivník dostal na záda.*

Padlý se mi zakousnul do předloktí.

S výkřikem jsem zvedla nohu a vrazila koleno do bohova propadlého břicha. Cítila jsem každé polknutí toho parchanta. Cítila jsem, jak vevnitř sténá. Tlačila jsem vši silou, ale nikam to nevedlo. Země pod mnou se otřásala pod zvuky dunících bot, výkřiků a skřeků. Trochu mě zachvátila panika, protože tohle... tohle mohlo být ono. Takhle mohla vypadat moje smrt. Roztrhaná na kusy padlými bohy, přesně jak mě Nyktos varoval, když jsem na ně narazila poprvé.

Ne.

Takhle jsem zemřít nehodlala.

Trhla jsem hlavou dozadu, vykřikla a vrazila dýku z boku do hlavy padlého. Ten se převrátil a mně se při té mučivé bolesti sevřelo srdce...

Říše zčernala.

Ticho.

Klid.

Napadlo mě, že jsem na chvíli omdlela, ale rameno a ruka mi stále pulzovaly a cítila jsem i náhlé dunění jisker.

Houstnoucí tmou znenadání pronikly paprsky éteru. Přicházely ze všech stran, rozprostíraly se po nádvoří a narážely do padlých bohů a umlčovaly výkřiky, zatímco jejich těla zalévala esence. Trčíli se jeden po druhém, dál a dál...

Pak jsem skrze masu hustých, pulzujících stínů spatřila *jeho*.

Nykta ve své prvotní podobě.

Vznášel se ve vzduchu, jeho doširoka rozevřená křídla byla masou pulzujícího éteru a stínů, jeho kůže lesklá a pevná, ohromující, vířící kaleidoskop stínového kamene a měsíčního světla. Z jeho bílých očí a dlaní prýštila stříbrná esence. Košile mu v cárech visela z ramen a vlnila se kolem těla.